BEKLENMEDİK KARŞILAŞMALAR #6

SARIAH WILSON

Usa Today Çoksatan Yazarı

Sevgililer Günü MASALI

USA Today çoksatan yazarı Sariah Wilson'dan dileklerin gerçekleşmesi üzerine baş döndürücü ve romantik bir öykü. _Beklenmedik Karşılaşmalar_ serisinin bir parçası olan _Sevgililer Günü Masalı_'nda özgürlüğünü arayan bir prensesle özgür ruhlu bir fotoğrafçının sırlarla dolu romantik karşılaşmasına şahitlik edeceksiniz.

Sevgililer Günü, kılık değiştirmiş bir prenses için Roma'da unutulmaz bir tatile dönüşür.

Prenses Ilaria, paparazilerden, kendi çalkantılı şöhretinden ve sürekli göz önünde olma baskısından bıkmıştır. Asistanıyla yer değiştiren Ilaria'nın tek istediği huzurlu ve sıradan bir hafta sonu geçirmektir.

İskoç aksanıyla konuşan yakışıklı bir fotoğrafçı ona rehberlik etmeyi teklif ettiğindeyse aralarında kıvılcımlar uçuşur. Peki bu ilişkinin ömrü ne kadar sürecektir? Ilaria'nın sırrının ortaya çıkması kaçınılmazdır ve bu sır, şans eseri buldukları mükemmel aşkı mahvedebilecek bir şeydir.

SARIAH WILSON

BEKLENMEDİK KARŞILAŞMALAR #6

Sevgililer Günü MASALI

Çeviren: Meryem Bülbül

Maria, Alison ve Sarah'ya.
Bunu mümkün kıldığınız için teşekkürler.

BİRİNCİ BÖLÜM

Halkla ilişkiler asistanım Anne'le boy aynasının önüne geçmiş yansımamıza bakıyorduk.

"İnanın bana, işe yaramasının imkânı yok," dedi. "Kimse benim Monterra Prensesi, Prenses Ilaria Hazretleri olduğuma inanmaz."

Haklıydı. Biri bize dikkatli bakacak olsa farkı hemen anlardı. Öte yandan, insanlar genelde kendi görmek istediklerini görürdü.

"İnanırlar," diye temin ettim onu. İşe alınmasının nedenlerinden biri fiziksel benzerliğimizdi –aynı siyah saçlar, aynı boy. Paparazileri atlatmak için sık sık yer değiştirirdik. Anne ön kapıdan girer, ben arka kapıdan sıvışırdım. Ama bunlar hep kısa süreli kandırmacalardı.

Daha önce hiç ondan bu kadar uzun süre –tam iki gün– yerime geçmesini istememiştim.

Birkaç dakika önce, Roma'daki İspanyol Merdivenleri'nin tepesinde yer alan Trinità dei Monti Kilisesi'nin hemen yanındaki otelde, süitimin balkonunda durmuş, gün batımını seyrediyordum. O sırada merdivenlerin tepesinde fotoğraf makinesini kuran bir adam gördüm.

Adamda gözüme çarpan bir şey oldu, batan güneş saçlarını kırmızıya boyamıştı. Geniş omuzlu ve uzun boylu birine benziyordu ama başka bir ayrıntı seçemiyordum. Yakışıklı olup olmadığını merak ettim.

Yarın Sevgililer Günü'ydü ve benim kutlayacak kimsem yoktu. Aşağı inip adama neyin fotoğrafını çektiğini sorabilmek nasıl olurdu acaba? Adımı, ailemi ya da fazla abartılan geçmişimi bilmeyen biriyle sohbet edebilmek...

Dışarıdaki diğer turistler gibi olmak, rahat rahat gezip etraftaki güzelliklere bakmak.

İçimde karşı konulamaz bir kaçma arzusu uyandı. Sadece birkaç günlüğüne.

O an planımı yaptım ve Anne'den bu hafta sonu yerime geçmesini istedim.

"Bu gece dönmemiz gerek, pazartesi akşamı da Monterra sarayında balo var," diye hatırlattı.

Balo, Monterra kraliyet ailesinin favori hayır kurumu Fiorelli Tedavi Vakfı için düzenlenecekti. Üniversitede sanat tarihi okumuştum ama vakıfta bir sanat tarihçisine pek ihtiyaç yoktu. Paparazilerin ilgisi sürekli üzerimde olduğundan bana biçilen görev bağış toplamak oluyordu.

Zaten burada, Roma'da, sıkıcı bir partiyi daha yeni atlatmıştım. Benden beklenen yalnızca gülümseyip kafa sallamamdı, yalnızca varlığımla yıllık hedeflere ulaşmak için yeterli bağış toplanmasını sağlayacaktım.

"Biliyorum. Geleceğim. Sürekli diken üstünde olmadığım ve fotoğrafımın çekilmediği bir iki gün geçirmek istiyorum sadece. Sen arabaya binip Monterra'ya dön ve benim dairemde kal."

"Korumanız arabaya binenin siz olmadığını fark edecektir."

Elimi sallayarak geçiştirdim onu. "Luigi'nin gözlüğe çok ihtiyacı olsa da takmayı reddettiğini sen de biliyorsun. Sessiz kaldığın sürece anlamaz." Konuşursa aksanı onu hemen ele verirdi.

Kararsız görünüyordu.

"Lütfen, Anne. Balodan önce döneceğime söz veriyorum. Kimsenin ruhu duymayacak."

"Ya Lemon öğrenirse?" Lemon, Prens Dante'nin eşi olduğu için kuzenim sayılıyordu. Kraliyet ailesinin tüm halkla ilişkiler işlerini o yürütürdü. Anne gibi Amerikalı stajyerleri işe almaktan sorumluydu.

"Ona bunu benim rica ettiğimi söylerim. İşini kaybetmezsin. Söz veriyorum. Lütfen."

Derin bir nefes verdi. "Peki. Değişelim. Ama bana kalırsa ben odadan çıkar çıkmaz Luigi durumu anlayacak."

Sonunda kabul ettiği için içim kıpır kıpır oldu. Resepsiyonu arayıp kalış süremi iki gün uzattım. Sonraki bir saati toparlanarak, kıyafetlerimizi değiş tokuş ederek geçirdik. Anne'e cep telefonumu verirken buradan tek kullanımlık bir telefon alacağıma söz verdim. Güvenlik ofisi telefonumu takip ediyordu, bende kalırsa Monterra'da olmam gerekirken hâlâ Roma'da olduğum fark edilirdi. Anne'in saçını ve makyajını bana benzeyecek şekilde yaptım. Pasaportları ve çantaları değiştirdik.

Luigi kapıyı tıklattı. "Gitme vakti geldi."

"Ben geliyorum ama Anne birkaç gün daha kalıp gezecekmiş," diye seslendim. Sonra Anne'e dönüp fısıldadım: "İşte bu kadar. Güneş gözlüğünü çıkarma ve özgüvenli yürü."

"Prensesmişim gibi yani," diye mırıldandı. "Çocukluğumu büyüyünce prenses olma hayalleri kurarak geçirdim, yani hak ettim bunu." Yüzünün yarısını kaplayan Chanel gözlüğünü taktı ve iç geçirdi.

"Bu iyiliğini unutmayacağım," dedim.

"İyi eğlenceler. Ama lütfen sağ salim dönün. Sakın uluslararası bir krize yol açmayın, yoksa patronum beni gerçekten öldürür."

Sarılıp vedalaştık. Oturma odasına çıkışını izledim. Kalbim göğsümden fırlayacak gibiydi. Luigi'nin bir şey demesini bekledim ama tek duyduğum ön kapının kapanma sesi oldu.

Özgürlük! Özgürdüm! Tüm vücuduma bir heyecan dalgası yayıldı. Yıllardır ilk kez böyle yalnız kalıyordum.

Balkona çıkıp Luigi ile Anne'in otelden çıkmasını bekledim. Dışarıda bekleyen paparaziler ismimi haykırıyordu ama Anne başını hiç kaldırmadan hızlıca kendisini bekleyen siyah cipe bindi.

Araba uzaklaştı, paparaziler dağıldı.

Süite geri döndüm. Bu sessizliğe, bu mutlak yalnızlığa alışkın değildim.

Başım ağrımaya başladı, muhtemelen az önceki stresim yüzünden. Anne'in çantasında 500 mg'lık aspirin buldum. Bir iki tanesini ağzıma attıktan sonra macerama başlama zamanı gelmişti.

Sevimli birine benzeyen o fotoğrafçıyla başlayacaktım.

Otelde yürürken kimse bana dikkat etmedi ki geldiğimde olanın tam tersiydi bu. Omuzlarımı çökertip başımı eğdim. Artık sadece sıradan bir Amerikalı turisttim, Monterralı bir prenses değil. Planımız sahiden işe yaradığı için kıs kıs gülmek istedim.

Alışkanlıktan dışarı çıkarken başımı eğdim ama kimse fotoğrafımı çekmedi; kimse beni tanımadı. Başımı kaldırdığımda içimi tuhaf bir his kapladı.

Hiç hissetmediğim kadar şiddetli bir uyku hâli.

Öyle yapınca geçermiş gibi başımı salladım ama daha da çok sersemledim.

İspanyol Merdivenleri'ne vardığımda fotoğrafçı gitmişti. Hayal kırıklığıyla esnedim.

Sorun değildi. Roma olasılıklarla doluydu. Belki bugün öyle biriyle tanışırdım ki Sevgililer Günü'nü yalnız geçirmekten kurtulurdum.

Güneş batmak üzereydi. Birkaç basamak indikten sonra yere çöktüm. Merdivenlerde oturmak veya uyumak yasaktı ama yorgunluktan ölüyordum. Yaptığımız şeyin ağırlığı üzerime yeni yeni çöküyordu sanki, kemiklerim bile yorgundu. Ailem, kendimi böyle tehlikeye attığımı bilse bana nasıl da kızardı. Bir gün kaçırılacağımdan öyle eminlerdi ki.

Yine esnedim. Baş ağrım daha da kötüleşmiş, beynimin her yanı zonkluyordu. Belki otele dönüp uyumalı, sabahleyin macerama taze bir başlangıç yapmalıydım.

Bayılmadan önceki son düşüncem bu oldu.

İKİNCİ BÖLÜM

Panik içinde uyandım. Bir kanepede yatıyordum. Neredeydim, başıma ne gelmişti, hiçbir fikrim yoktu.

Kesin kaçırılmıştım! Yıllardır sürekli uyarıldığım şey dikkatsizliğim yüzünden en sonunda başıma gelmişti demek. Annem bunu bana asla unutturmayacaktı.

"Buongiorno."

Doğrulup otururken mutfakta bir adam gördüm. Uzundu, boyu bir sekseni rahat aşardı. Saçları açık kahverengi, kirli sakalı biraz daha koyuydu. Geniş göğüslü, kaslı, epey de yakışıklıydı. Tuhaf bir aksanla konuşuyordu.

İtalyanca, "Sana espresso yaptım, istersen bisküvi de var," diye ekledi.

Tüm fidyeciler bu kadar nazik mi olurdu? Ne cevap vereceğimi bilemedim.

Adam İngilizceye döndü. "Affedersin. Sen Amerikalısın, değil mi? İtalyancaya çok alıştım da."

İlk dikkatimi çeken şey aksanı oldu. İngilizceyi bariz bir İskoç aksanıyla konuşuyordu. İtalyancasının kulağa tuhaf gelmesi şaşırtıcı değildi.

Aklıma gelen ikinci şey, Amerikalı olduğumu ilan etmesiydi. Başımı eğip Anne'in kıyafetlerine göz attım. Aksanları ve dilleri her zaman iyi ayırt ederdim, on sekiz yaşındayken oyunculuğa yönelmemin sebeplerinden biri de buydu. "Evet, Amerikalıyım," diye onayladım.

İçim rahatladı. Beni Amerikalı sanıyorsa kim olduğuma dair hiçbir fikri yok demekti. Yani Monterra kraliyet sarayına şantaj yapmak için kaçırılmamıştım.

Ancak iç rahatlığım uzun sürmedi çünkü aklıma daha kötü bir ihtimal geldi. Fidye için kaçırmadıysa, beni neden evine getirmişti? Kesin alçakça bir amacı vardı.

Tam o sırada mutfaktan güzel bir kadın çıkıp bana gülümsedi. İnceliği, simsiyah saçları ve kusursuz kıvrımlarıyla tam bir İtalyandı. Adamın yanaklarına birer öpücük kondurarak günaydın dedi ve uzattığı fincanı aldı.

İçim yine rahatladı. Adam beni bodruma falan kapatmayacaktı. Kız arkadaşı vardı. Ama garip bir şekilde hayal kırıklığına da uğramıştım. Adamı gözüm bir yerden ısırıyordu sanki, ona karşı bir çekim hissediyordum. Bunun sebebi o savaş ya da kaç ânında adrenalinimin tavan yapması olabilirdi. Ama dürüst olmak gerekirse bir barda karşılaşmış olsak mutlaka flört edeceğim biriydi.

Yürek hoplatan bir çekiciliği vardı.

"Bir şey öğrenebildin mi?" diye sordu kadın İtalyanca konuşarak. Onları anlamıyormuşum gibi yapmaya karar

verdim. Konuşmalarını dinlemiyormuş gibi başka tarafa baktım.

"Hayır," diye cevapladı adam. "Daha yeni uyandı. Önce karnımı doyurayım dedim."

"Birileri onu arıyor olmalı. Amerikalı öğrencilerin kaybolması hiçbir zaman hayra alamet değildir."

Neden öğrenci olduğumu varsayıyorlardı ki? Yirmi beş yaşındaydım ben, üniversiteyi bitireli birkaç yıl oluyordu.

Önümdeki sehpanın üzerinde bir cüzdan vardı.

Anne'in cüzdanı.

Kimliğine bakıp beni o sanmış olmalıydılar. Anne hâlâ öğrenci olacak yaştaydı.

"Neredeyim ben?" diye sordum.

Adam İngilizce konuştu. "Burası bizim evimiz. Seni İspanyol Merdivenleri'nde baygın hâlde buldum. Uyandıramayınca buraya getirdim. Başka ne yapacağımı bilemedim." Bunu çekinerek, utanmış gibi söyledi.

Ne? Bayılmış mıydım?

Roma sokaklarında bu yakışıklı adamın kucağında taşındığımı hayal ettim ve içimi garip bir heyecan kapladı.

Geldi, espressoyu önümdeki sehpaya bıraktı ve hemen biraz geri çekildi. Beni ürkütmemeye çalışıyordu sanki.

Bunu sevimli buldum.

Ama yabancı bir adamın beni bulması, kız arkadaşıyla yaşadığı eve getirmesi ve benim bunların hiçbirini hatırlamamam hâlâ biraz tedirgin ediciydi.

İtiraf etmeliyim ki onun tarafından taşınmanın nasıl bir his olduğunu hatırlayamadığıma da biraz hayıflanıyordum.

"Alkollü müydün?" diye sordu kadın, o da İngilizceye geçerek.

"Hayır, dün hiç içki içmedim," dedim, aksanıma dikkat etmem gerektiğini kendime hatırlatarak. Ilaria olmama fikri hoşuma gitmişti. "Başım ağrıdığı için aspirin aldım sadece."

Anne'in çantasına uzanırken sesim giderek kısıldı. Aspirin şişesini açıp içindekileri avucuma döktüm.

Bunlar aspirin değildi. O an, tek başıma kalmış olmamın heyecanıyla fark edememiştim demek.

Duvardaki saate baktım. Yanlışlıkla kendi kendimi bayılttığıma ve Roma'da özgürce geçirebileceğim on saati boşa harcadığıma inanamıyordum.

Kadın yanıma gelip avucuma baktı. "Zolpidem. Sizin orada Ambien diyorlar sanırım. Kaç tane aldın?"

"İki."

Bana onaylamaz bir bakış attı. "Önerilen en yüksek doz on miligram, yani bir hap."

Bayılmama şaşmamalıydı.

"Lucia eczacıdır," dedi adam onunla övünüyormuş gibi.

İçim burkuldu. Keşke bana karşı da böyle hisseden biri olsaydı. Son ilişkim tam bir fiyaskoyla sonuçlanmış, dünyadaki tüm dedikodu gazetelerin manşetlerini süslemişti.

Lucia yine İtalyanca konuştu. "Bugün yalnız kalmasa iyi olur."

Bana dönüp İngilizce, "Arayabileceğin birileri var mı?" diye sordu. "Buraya arkadaşlarınla mı geldin?"

"Hayır, tek geldim." Aslında tek gelmemiştim ama şu an teknik olarak yalnızdım. Birini arayıp yerimi açık edecek hâlim de yoktu.

"Aldığı dozun bazı yan etkileri olabilir. Aşırı uyuşukluk, nefes darlığı, zihin bulanıklığı veya bayılma gibi. Ona

senin göz kulak olman gerekecek," dedi Lucia İtalyanca. "Ben bugün çalışıyorum."

Adam itiraz edecek sandım ama sadece başıyla onayladı.

Tüm bu olanlar çok garipti. Lucia muhtemelen işe hazırlanmak üzere odadan çıktı, ben de ayağa kalktım. "Ben gideyim. Otelime dönmem lazım. Beni merdivenlerde bırakmadığın için teşekkürler." Eğer o paparazilerden biri bile bana denk gelmiş olsaydı tüm ailem rezil olurdu. Hakkımda neler neler yazılırdı; alkolik, uyuşturucu bağımlısı ve daha ne korkunç şeyler...

O hâldeyken rastgele bir sapığın bana neler yapabileceğinden bahsetmiyorum bile. Düşündükçe tüylerim diken diken oluyordu.

"Rica ederim," dedi. "Seni beni götürebilir miyim?"

Bunda bir sakınca göremiyordum. Ne kadar yakışıklı ama ulaşılmaz olduğu düşünülünce biraz işkence gibiydi sadece. Anne olsa nasıl cevap vereceğini düşündüm. "Tabii."

Anne'in çantasını aldım ve ceketini sırtıma geçirdim. Acaba hangisi ceketimi çıkarıp beni kanepeye yatırmış ve üzerimi örtmüştü?

Bana o yapmış gibi geliyordu.

O da ceketini aldı ve omzuna bir çanta attı. Lucia'ya seslenerek veda etti, Lucia da sonra görüşeceklerini söyledi. Birlikte birkaç kat merdiveni sessizce indik. Binadan çıktığımızda ona, "Adını bile bilmiyorum," dedim.

"Affedersin. Callum Stewart. Tanıştığımıza memnun oldum." Bana elini uzattı, anlık bir tereddütten sonra elini tuttum.

Sadece el sıkışmak istemişti ama tek düşünebildiğim onun sıcak ve güçlü elinin dokunuşunun damarlarımda yarattığı karıncalanmaydı.

Daha önce hiç kimseye karşı böyle ani bir çekim hissetmemiştim. Titremeye başladığını fark etmediğini umarak elimi çektim.

Sakin olmam gerekiyordu ama ben titriyordum.

Olacak iş değildi.

"Sen de Anne Smith misin?" diye sordu, başımla onayladım.

"Evet." Bir yanım onun ya da ev arkadaşının beni tanıyabileceğinden endişelenmişti. Tuhaf bir ünüm vardı, magazin sitelerini ya da dedikodu gazetelerini okuyan herkes kim olduğumu bilirdi ama diğer insanlar için sıradan biriydim. Bana Anne diye hitap ettiğine göre rahatlayabilirdim.

Yürürken, "Tatil için mi geldin?" diye sordu.

Ebedi Şehir'de bir kaldırımda yakışıklı bir adamla yürürken birinin çalıların arasından fırlayıp fotoğrafımı çekmeye çalışacağından endişe etmemek çok gerçeküstü bir deneyimdi. Gevşedim ve gülümsedim, sanki nihayet derin bir nefes alabilir, mini tatilimin geri kalanının tadını çıkarabilirdim. Kendimi çok özgür hissettim.

"Evet. İki gün daha buradayım, sonra eve dönmem gerekiyor."

"Ulusal bir anıtta kazara bayılmak seyahat planlarının bir parçası değildi diye tahmin ediyorum," diye takıldı bana. Elimi kelebekler uçuşmaya başlayan karnımın üstüne koydum.

Çok cana yakın, çok çekiciydi... O gülümsemesi? Tüm dünyayı aydınlatıyordu sanki.

"Pek sayılmaz. Yine de tüm turistik yerleri görmeyi umuyorum."

"Umarım bunu yaparken uyanık kalmayı başarırsın," dedi. Gülümsedim. "Sana rehberlik etmekten mutluluk duyarım."

"Ah." Teklifi aşırı cazipti, kabul etmek için can atıyordum. "Bana dadılık yapmak zorunda değilsin."

"Öyle bir niyetim yoktu," dedi. "Bu şehri seviyorum ve onu güzel bir kadınla gezmekten mutluluk duyarım."

Başım dönüyordu ama onun sözlerinden mi yoksa aldığım haplardan mı emin değildim. Tek bildiğim, bu çok çekici adamla arama biraz mesafe koymam gerektiğiydi. "Sevgililer Günü'nü benimle geçirmen kız arkadaşın için sorun olmaz değil mi?"

"Kız arkadaşım?" Callum ne demek istediğimi anlamamış gibi kaşlarını çattı.

"Lucia?"

Sırıttı. "Lucia benim kız arkadaşım değil. O benim ev arkadaşım ve arkadaşım. Ben onun tipi değilim."

Callum Stewart'ın kimsenin tipi olmadığını hayal etmekte çok zorlandım. Çekiciliği bir yana çok nazik ve cana yakın biriydi. "Tipi değil misin?"

"Erkeklerden hoşlanmıyor."

Ha. O zaman kesinlikle kız arkadaşı değildi. Bu da demek oluyordu ki...

"Yalnızım," dedi, sanki aklımı okumuş gibi.

Kendimi sırıtırken buldum ve hemen dudaklarımı düz bir çizgi hâline getirmeye çalıştım.

Yine de gözlerindeki parıltıya bakılırsa tepkimi yakalamıştı.

"Ben de." demekten kendimi alamadım. Buna memnun olmuş gibi başını salladı. Bunun farkındalığı ve duyduğum çekim hissi içimi yakıp kavurdu, sanki kibrit yutmuştum.

Böyle hissetmeyeli çok uzun zaman oluyordu.

Trevi Çeşmesi'nin bulunduğu yerin önünden geçiyorduk ki aklıma beni otelime kadar götürmesine izin veremeyeceğim geldi. Oradaki odaların geceliği beş haneli rakamlardan başlıyordu. Benim fakir bir Amerikalı üniversite öğrencisi olmadığımı şıp diye anlardı. Eğer Monterra Prensesi Ilaria olduğumu öğrenirse, duyguları değişir ve her şey mahvolurdu.

Bu konuda başka bir sonuç umamayacak kadar çok deneyim geçirmiştim.

Aniden durdum. Birisi neredeyse bana çarpacaktı ve İtalyanca küfretti. Yoldan çekilmek için en yakın binaya yaklaştım. "İyi misin?" diye sordu Callum endişeli bir ifadeyle.

"Evet... Trevi Çeşmesi'ne yakın olduğumuzu fark ettim de görmek istedim. Tabii gelmek zorunda değilsin," diye aceleyle ekledim. "Kendini mecbur hissetmeni istemem."

Lucia söylediği için yanımda durmasını gerçekten istemiyordum. Herhangi bir yan etki hissetmiyordum. Evet, biraz nefesim kesilmişti ve biraz başım dönüyordu ama bunun dün gece aldığım ilaçlardan değil, Callum'dan kaynaklandığından şüpheleniyordum. Tek başıma kalsam da sorun olmazdı. Kim olduğumu ve benimle görülmenin tüm hayatını nasıl altüst edeceğini anladığında yüzünde belirecek ifadeyi görmektense, bu beklenmedik tanışmamızın anısını saklamayı tercih ederdim.

"Zorunda olmadığımı biliyorum. Ama eğer kabul edersen bugünü beraber geçirmek isterim."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Eğer kabul edersem mi? Aklımdan bu son derece seksi adamı kabul edeceğim çeşitli senaryolar geçerken yüzümün kızardığını hissedebiliyordum.

"Evet, lütfen. Şey, yani..." Fazla efor sarf ediyordum. "Tabii. Tamam." Telaşlanmak Amerikan aksanımı korumamı ve senli benli konuşmamı zorlaştırıyordu.

Bir harika gülümseme daha. Kalbim göğsümün içinde güm güm atmaya başladı. Felaketle sonuçlanma potansiyeli vardı ama onunla bu zamanı geçirmek istiyordum. Günümüzün erken bitmesine neden olabilecek hiçbir itirafta bulunmayacaktım.

Bu da benim peri masalım olacaktı. Diğer kızlar prenses olmak isterdi ama benim tek istediğim buydu; sıradan bir kız olmak ve yakışıklı bir adamla güzel bir şehri gezmek.

"Sevindim," dedi gülümseyerek. "Çeşme bu tarafta."

Birlikte yürürken sanki yanımda sıcaklık yayıyor gibiydi. Kendimi ona yaslanıp sıcaklığını içime çekmek isterken yakaladım, özellikle de böyle soğuk bir şubat günü.

"Hâlâ üniversitede misin?" diye sordu.

"Hayır, bir süre önce mezun oldum," dedim, Anne olmam gerektiği gerçeğini unutarak. Yaşıma çok dikkat etmediğini umdum.

Hatamı fark etmişe benzemiyordu. "Ne okudun?"

"Sanat tarihi."

Callum başıyla onayladı. "Öyleyse Roma'yı çok seviyor olmalısın."

"Sevgimi kelimelere dökmem zor," dedim. "Bu şehir, her köşesi tarih, mimari ve sanatla dolu kocaman bir açık hava müzesi gibi."

"Sekiz ay önce bu yüzden buraya taşındım," dedi.

"Sen de mi sanat tarihi okudun?"

"Yok, ben fotoğrafçıyım." Çıkarken omzuna aldığı çantayı gösterdi.

Taşlar yerine oturmaya başlamıştı. "Dün akşam İspanyol Merdivenleri'nde fotoğraf çeken sen miydin?"

"Evet, seni de bu vesileyle gördüm zaten."

Kalbim öyle hızlı atıyordu ki boğazıma çıkacaktı sanki. Demek gördüğüm adam oydu, bana bir kez olsun zincirlerimi kırıp hayatı yaşamam için ilham veren adam. Tanışmak kaderimizde yazılıydı sanki, her ne kadar tuhaf bir yoldan olsa da.

"Seni gördüm," diye itiraf ettim. "Tanışmak istedim."

"Önümde bayılmak, kadınların dikkatimi çekmek için pek başvurduğu bir yöntem değil," dedi gülerek.

"Genelde ne yaparlar?" diye sordum.

"Beni Trevi Çeşmesi'ne götürürler," dedi göz kırparak. Bir köşeden döndük ve nefesim kesildi. Çeşmeyi her gördüğümde aynı tepkiyi veriyordum. O kadar ihtişamlıydı ki neredeyse gerçek dışıydı. Olağanüstü, güzel, çarpıcı, gösterişli.

Dünyada ona benzer çok az şey vardı.

Önünde o kadar çok insan vardı ki kendimi biraz sıkışmış hissettim.

Callum fotoğraf makinesini çıkarıp fotoğraf çekmeye başladı. Onu izledim, işine bu kadar yoğun konsantre olması hoşuma gitti.

Ne yaptığımı anlamış gibi objektifi bana çevirdi.

Elimi yüzüme kaldırdım. Kamera karşısında görünmekten, kitlelerin tüketimine sunulan bir mal olmaktan bıkmıştım. Dahası, fotoğrafım çekilecekse de en azından düzgün görünmek isterdim. Makyaj yapmamıştım. Sabah dişlerimi bile fırçalamamış, duş almamıştım. Saçlarımın da kabardığından emindim. "Çekme. Korkunç görünüyorum."

"Gayet güzel görünüyorsun," dedi fotoğraf makinesini indirirken.

Callum beni sömürmeye ya da fotoğrafımı en yüksek fiyatı verene satmaya çalışmıyordu. Kamerasını bu ânı ölümsüzleştirmek için kullanıyordu.

Beni onurlandırmak için.

Yüzlerce insanla dolu bir meydanda olduğumuzu unuttum ve onu öpmek için karşı konulmaz bir istek duydum.

Bakışlarının dudaklarıma kaydığını görünce içimden acaba o da mı şu an aynı şeyi düşünüyor, dedim.

Biri beni itince Callum'a doğru tökezledim. Kolları hem beni korumak hem de dengemi bulmama yardım etmek için hemen etrafımı sardı. Ellerimi pazularına koyduğumda içten içe ne kadar iri olduklarını düşündüm. Onun kollarında kendimi güvende hissettim. Yüzümü onunkine çevirdiğimde nefeslerim düzensizdi.

Gözlerindeki yoğunluk, içlerinde gördüğüm ateşli arzu, ciğerlerimi sıkıştırdı.

Fakat beni bırakıp geri çekildi. "Ee, Bayan Sanat Tarihçisi, bana çeşmeden bahset biraz."

Sesi gergin miydi yoksa bana mı öyle geliyordu? Kendini tutuyor gibiydi. Derin bir nefes aldım, oksijene ihtiyacım vardı. "Nicola Salvi tarafından tasarlanmış, çünkü Papa XII. Clement onun taslaklarını seçmiş. Barok ve klasik tasarımın bir karışımı." Bilgi vermek zihnimi boşaltmama, onun ne kadar sıcak ve güçlü olduğunu aklımdan atmama yardımcı oluyordu. Beni öpmesini öyle çok istiyordum ki. "Çeşme, Kolezyum'da kullanılan traverten taşlarından yapılmış."

Sonra heykellerin her birinin ne anlama geldiğini, saf suyun alegorilerini, temsil edilen mitolojiyi, çeşmenin arkasındaki Palazzo Poli'de tasvir edilen papalık armasını, suyun iki bin yıl önce Romalılar tarafından oluşturulan bir su kemerinden nasıl getirildiğini anlattım.

Callum her kelimemi dikkatle dinliyordu ama sanki anlattığım her şeyi zaten biliyormuş gibiydi.

"Yoksa sana çokbilmişlik mi taslıyorum?" diye sordum.

Sırıttı. "Birçok şeyi biliyorum ama anlatış tarzından keyif alıyorum. Seni bütün gün dinleyebilirim sanırım."

"Ben de öyle hissediyorum," diye itiraf ettim.

"Ne çok şey biliyorsun. Partilerin gözdesi olmalısın," dedi.

"Hey!" diye kızdım, sonra güldüm. "İnsanlar bir şeylerin tarihini dinlemeyi sever."

"Bazen," dedi ama benimle dalga geçiyordu.

"Sen seviyorsun."

"Evet, doğru. Seviyorum."

Bunu da sevmiştim. Callum'la aramızda akıl oyunları dönmüyordu. Flörtümüzün basında nasıl yer alacağını düşünmek ya da onun asıl niyetini sorgulamak zorunda değildim. Kraliyet politikaları, protokoller veya halkla ilişkiler uzmanımın kuralları etrafında dönmemize gerek yoktu. O benden etkilenmişti, ben de ondan. Sadece Roma'da bir günü birlikte geçirmek, birbirimizi tanımak, bu garip ama şanslı karşılaşmamızdan faydalanmak istiyorduk.

Dalavereye gerek yoktu.

Tabii kim olduğun konusunda yalan söylediğini saymazsak, dedi kafamın içindeki huysuz ses.

Kendime bunun gerekli bir yalan olduğunu hatırlattım.

"Dilek tutalım," dedi kalabalığın arasından ilerlerken. Birkaç kişi gidince çeşmenin hemen yanında bir yer bulduk. Cebini karıştırıp bana bir euro uzattı. "Dileğinin gerçekleşmesi için bunu sağ elinle sol omzunun üzerinden atman gerekiyor."

Sırtımı çeşmeye döndüm ve gözlerimi kapattım. Her günün bugünkü gibi olmasını diledim. Eleştirilerden ve insanların göz hapsinden uzak. Olasılıklarla dolu.

Hatta biraz da romantizmle.

"Dilek tutmazsam ne olur?" diye sordum ona.

"O zaman seni burada bırakırım, hayatının geri kalanını yoldan geçen ilgisiz turistlere çeşmenin özelliklerini anlatarak geçirmek zorunda kalırsın," dedi ve göz kırptı.

"Bu hem onlar hem de benim için bir zevk olurdu," diye ısrar ettim. "Pek de ceza sayılmaz."

"Aklıma bir şeylerin geleceğinden eminim," dedi. "Roma'nın güzelliğinden büyülenmeyenlere mutlaka bir ceza verilmeli."

Başımı iki yana salladım. "Ben Roma'nın güzelliğinden büyüleniyorum." Daha çok onun güzelliğinden büyülenmiştim aslında.

Gözleri ısındı. "Evet, ben de."

Sağ tarafımda bir hareket olunca bakışlarımı güçlükle ondan aldım ve orta yaşlı bir kadınla göz göze geldim. Beni tanıdığı âna tanıklık ettim. Telefonunu havaya kaldırırken kalbim hızla çarpmaya başladı. Başımı başka yöne çevirdim.

"Gidelim."

"Hemen mi? Daha yeni kalabalığı yarıp iyi bir yer kaptık."

Artık sırtımı tamamen kadına dönmüştüm. "Evet, lütfen."

"Anladım ben senin niyetini. Bana başka bir anıtın tarihçesini anlatmak istiyorsun."

Nabzım hızlandı. Gitmemiz gerekiyordu. Hemen. Nihayet ne kadar çok gitmek isteğimi fark etti.

"Bu sabah bir şey yemedin. Acıktın mı?" diye sordu ve karnım onun duyabileceği kadar yüksek sesle guruldadı.

Callum güldü ve yanaklarım utançtan alev aldı.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum. Buradan birkaç blok ötede çok iyi bir pastane var."

Başımla onayladım ve kalabalığın arasından gösterdiği yöne doğru yürüdük. Bağırış çağırış yoktu, bana ulaşmaya çalışan olmadı. Belki de kadın beni tanımamıştı, boşuna telaşlanmıştım. Kafamı dağıtmak için, "Ne zamandır fotoğrafçılık yapıyorsun?" diye sordum.

Yüzüne garip bir ifade yayıldı ama o kadar çabuk kayboldu ki ne olduğunu anlayamadım. "Roma'ya taşındığımdan beri bir şeyler deniyorum. Üniversitede bölümünü okudum."

"Peki ondan önce ne yapıyordun?"

Yüzünü buruşturdu. "Aile şirketinde çalışıyordum."

"Kariyer değişikliğinden pek memnun olmadıklarını tahmin ediyorum."

"En hafif tabirle," dedi. "Ya sen?"

"Bir vakıfta çalışıyorum. O da bir tür aile işi sayılır. Yanlarına geri döndüğüm için çok mutlular. On sekiz yaşıma bastığımda Kaliforniya'ya taşınıp oyunculuğa atılmak gibi büyük bir hata yapmıştım."

Babamın ne dediğini ne kadar kızdığını ve hayal kırıklığına uğradığını hâlâ unutmamıştım. "Aktrisler prenses olur. Prensesler aktris olmaz."

"Umduğum gibi olmadı mı?"

"Öyle demek yetersiz kalır." Kırklı yaşlarında ünlü bir Hollywood yıldızıyla tanışmıştım ve hemen bir ilişkiye atılmıştık. Geri dönüp baktığımda, içten içe annemle babamın sinirlerini bozmak istemiş olabileceğimden şüpheleniyorum. Neticede artık babası yaşındaki bir adamla çıkan "asi prenses" olarak anılıyordum. Partilerde ya da galalarda sarhoşken çekilmiş bir sürü utanç verici fotoğrafım vardı.

Tamamen kontrolden çıkmıştım.

Korumam görevden alındı –ki aradan bunca yıl geçmesine rağmen hâlâ vicdan azabı çekerim– beni eve getirmek üzere Luigi gönderildi. Monterra'da paparazilere karşı bir yasa vardı ve hayatımın yeniden sessizliğe bürünmesi, aslında oyuncu olmak ya da sürekli mercek altında yaşamak istemediğimi fark etmemi sağladı.

Üniversiteye gittim ve geçmişteki şöhretimden sıyrılmaya çalıştım. Ama magazin basını yakamı bırakmaya hiç niyetli değildi. Peşimden düşmeyerek her adımımı belgelemeye devam ettiler.

Sadece ilgi çekmekten hoşlanmayan erkeklerle çıkıyordum. Son ciddi ilişkim Fransız bir öğretmenleydi ama basın ilişkimizin kokusunu alınca ortalık karıştı. Sürekli medya baskısı yüzünden işini kaybetti ve benden ayrıldı.

Bu olay beni yeniden âşık olmaktan korkar hâle getirdi. Kalbimin, toplumdaki konumumu kaldıramayan erkekler tarafından kırılmasına izin veremezdim artık.

"ABD'deyken hiçbir projede oynadın mı?" diye sordu. Ben de ona iki küçük rolden bahsettim ama hakkımda araştırma yapmasın diye ayrıntı vermekten kaçındım. Ayrıca o rolleri ailem sayesinde aldığımdan şüphelendiğimi de söylemedim.

Küçücük bir pastaneye girdik. Tezgâhın arkasındaki kadın Callum'ı adıyla selamladı. Banaysa doğru düzgün bakmadı bile. Onun için ben sadece sıradan bir müşteriydim. Callum iki şişe su ve çikolatalı *cornetto* sipariş edince karnım yeniden guruldadı.

Anne'in çantasını karıştırdım, kendiminkini ödemek niyetindeydim ama hemen fark ettim ki hiç nakit parası

yoktu. Birkaç kredi kartı vardı ama onları kullanamazdım. Bu doğru olmazdı.

Yanımda hiç para yoktu. Dün akşam sadece kısa bir yürüyüş yapıp biraz temiz hava alayım diye çıkmıştım otelden. Kazara kendimi uyuşturacağımı akıl edemediğim için odamdaki kasadan nakit almamıştım. Kim olduğumu açıklamadan da Callum'ı otele götüremezdim.

Numarayı devam ettirmek istedim. Beni eve götürmek isteyen kraliyet korumalarıyla dolu siyah cip konvoyları görmediğimize göre hâlâ güvendeydim. Tek ihtiyacım olan Anne'in hafta sonunun geri kalanında dairemde kalmasıydı, sonra her şey yoluna girecekti.

Pastane hızla turistlerle doldu ve bu beni rahatsız etti. Teşhir ediliyormuşum gibi hissettim. "Ben dışarıda bekleyeceğim," dedim ona.

Başını onaylarcasına salladığında derin bir nefes alarak dışarı çıktım. On, on bir yaşlarında küçük bir kız pastanenin önünde bekliyordu. Elinde kocaman bir köpeğin tasması vardı. Ona gülümsedim.

O da gülümsedi. "Çok güzelsin," dedi İtalyanca.

"Teşekkür ederim. Sen de öylesin. Senin köpeğin mi?" diye sordum.

"Evet. İstersen sevebilirsin."

Eğilip köpeğin başını kaşıdım, köpek dilini çıkardı.

"Sen bir prensessin," dedi kız. "Fotoğrafını görmüştüm."

Bir çocuğun beni tanıması hiçbir zaman rahatsız etmemişti beni. Aksine, onları ne kadar heyecanlandırdığını görmek genellikle mutlu ediciydi. "Evet, öyleyim."

Şimdi daha da parlak bir gülümsemeyle bakıyordu. "Hep bir prensesle tanışmak istemişimdir."

Elimi uzattım, o da sıktı. "Sizinle tanışmak benim için bir şereftir."

Kraliyet mensubu olmanın en sevdiğim yanı buydu işte. Ara sıra küçük bir molaya ihtiyaç duyuyordum tabii ama kızın yüzündeki o sevinç ve neşe? Buna sebep olanın ben olduğumu bilmek?

Bunu hiçbir şeye değişmezdim.

Küçük kızın annesi pastaneden çıktı ve elinden tutup götürdü. Birbirimize el sallayarak vedalaştık. Kızın heyecanla annesine gerçek bir prensesle tanıştığını anlattığını duydum.

Yani gitme vaktim gelmişti.

Neyse ki tam o sırada Callum dışarı çıktı ve yemeğimi uzattı.

"Teşekkürler. *Cornetto* favorimdir," diye itiraf ettim, bana akışkan çikolatayla dolu sıcak kruvasan benzeri tatlıyı uzatırken.

"Benim de," dedi sırıtarak. Sonra kocaman bir ısırık aldı ve midemin kıskançlıkla kasılmasına neden olan bir inleme çıkardı. Keşke o sesi çıkarmasına ben sebep olsaydım.

Dikkatimi başka yere vermek için aç bir kurt gibi görünmemeye çalışarak *cornetto*mu yedim.

"Dudağında biraz çikolata kalmış," dedi bitirdikten sonra.

"Öyle mi?" Elimi kaldırdım, bulmaya çalıştım ama bulamadım.

"İzin verirsen..."

Başımı evet anlamında salladım ve uzanıp başparmağıyla dudağımdaki çikolatayı silerken nefesimi tuttum.

Parmağı dudaklarıma değdiğinde çarpılmış gibi oldum ama kıpırdamamaya çalıştım.

Bana kendimi ilk kez biriyle çıkan bir ergen gibi hissettiriyordu. Sanki her şey yeni ve heyecan vericiydi.

Koyu kahverengi gözleri ışıl ışıldı, sanki tek istediği parmağı yerine dudaklarını kullanmaktı.

"İşte." Sesi yumuşak ve derindi, mideme kramplar girmesine neden oldu. Çenesi kasılırken âdemelması inip kalktı. "Hallettim."

Tek söyleyebildiğim, "Tamam," oldu. Sanırım "Durma" ya da "Öpmeyecek misin hâlâ beni?" demekten iyiydi.

Boğazını temizledi. "Şuradaki çöp kutusunun tarihini anlatmak ister misin? Üreten firma? Hangi yıl buraya konduğu falan?"

Gülmemek için dudaklarımı sıktım. "Sandığın kadar komik değilsin."

"İşte burada yanılıyorsun. Belki bu da yan etkilerden biridir, aşırı uyuşukluğun yüzünden birinci sınıf esprileri doğru düzgün algılayamıyorsundur."

"Uykumun gelmesinin sebebi tur rehberimin sıkıcı olmasıdır belki."

"Yok, öyle olması imkânsız. Ben gayet sevimli ve eğlenceliyimdir. Kesin ilaçlardan olmalı."

Bu sefer güldüm.

Bana kolunu uzattı. "Güvenlik nedeniyle bana tutunmalısın. Yine aniden sızarsan seni yakalamam gerekebilir."

Ona dokunmak, kolumu onunkine geçirmek, omzumu pazusuna yaslamak için can atıyordum. "Madem ısrar ediyorsun."

"Ediyorum. Şimdi nereye gidelim?"

Seninle olduğum sürece fark etmez, demek geldi içimden. Onun yerine, "Uzman sensin. Kendimi senin maharetli ellerine bırakıyorum," dedim.

Yine sırıttı. "Neyi kabul ettiğinin farkında değilsin."

Belki de değildim ama öğrenmek için sabırsızlanıyordum.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Benim durmak bilmez, hararetli hayal gücümün aksine, Callum Stewart ne yazık ki tam bir beyefendiydi. Kolezyum'u gezerken en sevdiği kitabın *Savaş ve Barış* olduğunu söyledi. O kitabın kimsenin favorisi olamayacağını belirttiğimde aslında en sevdiği kitabın, kendisi gibi bir İskoç'un yazdığı *Peter Pan* olduğunu itiraf etti. Annesi her gece yatmadan önce ona bu kitabı okurmuş. Öyle sevimli bir itiraftı ki bu.

Roma Forumu'nda fısıldaşıp bizi işaret eden bir turist grubu fark ettim ve onları atlatmak için kalabalığa karıştım. Callum'ın fark etmemesi için de ona, "En sevdiğin müzik türü ne?" diye sordum.

"Klasik müzik."

Şaşkınlıktan olduğum yerde kalınca az kalsın bana çarpacaktı. "90'ların klasikleri falan demek istemiyorsun, değil mi?"

"Hayır, Bach ve Mozart gibilerinden bahsediyorum. Beethoven'ın 7. Senfonisi muhtemelen favorimdir."

Evrenden tanışmamızın kaderimizde yazılı olduğuna dair bir işaret isteseydim bu olurdu. "O benim de en sevdiklerimden."

"Uykunu getirmiyor mu?" dedi gülerek, ona bir dirsek attım.

Palatino Tepesi'ni gezerken bana hangi süper güce sahip olmak isteyeceğimi sordu.

Hiç düşünmeden, "Görünmezlik," dedim.

"Onca seçenek varken? Garip bir tercih," dedi şakacı bir ses tonuyla.

"İspanyol Merdivenleri'nden tanımadığın kızları alıp evine götürmek gibi mi?" diye takıldım ben de. Sırıttı.

Sonra yüz ifadesi değişti. "Şaka bir yana, ortadan kaybolmak istemenin nasıl bir şey olduğunu ben de biliyorum."

Beni bu kadar iyi anlıyor olması kalbimi hızlandırdı. Ardından en üstün süper gücün şüphesiz uçmak olduğunu söyleyerek sebeplerini bir bir anlattı.

Buraları daha önce de görmüştüm ama aynı yerleri Callum'la birlikte gezmek farklı bir deneyimdi. Başta bu konuda benimle dalga geçmiş olsa da sonraları gördüğümüz sanat eserleriyle yapılar hakkında bilgi vermem için ısrar etti. Her söylediğimi büyük bir ilgiyle dinledi.

Uzun zamandır hissetmediğim bir şekilde görüldüğümü hissettim. Onun gözünde sadece bir ünvan değildim. Fotoğrafı çekilecek ya da kendini öne çıkarmak için yakınlaşılacak biri değildim. Düşüncelerimi, bildiğim ve sevdiğim şeyleri duymaktan keyif alıyordu.

Ben de ona karşı aynı şekilde hissediyordum.

Aramızda hiç tuhaf ya da rahatsız edici sessizlikler olmadı. Her şeyden konuştuk.

Bana üç abiyle büyüdüğünü ve birbirlerine yaptıkları şakaları anlattı. Benim de kalabalık bir aileden geldiğimi, dört abim ve bir kız kardeşim olduğunu öğrenince çok mutlu oldu. Sarayın yakınlarındaki büyük bir villada büyüdüğümün anlaşılmayacağı çocukluk anılarımı anlattım. Üniversite yıllarımızdan konuştuk. O St. Andrews Üniversitesi'ne gitmişti. "Gerçi bir yılını yurt dışında, Wisconsin'deki UW-Madison'da okudum. Orada Callum adında iyi bir arkadaş edindim. Callum Sundberg." Telefonuna baktı. "Genelde bugün ondan haber alırım. Sevgililer Günü'nde arkadaşlarına mesaj atmak gibi bir huyu var."

"Neden Wisconsin?" diye sordum biraz şaşırarak.

"Uzun hikâye. Peki ya sen? Sen nerede okudun?"

Imperia Üniversitesi'nde okuduğumu söylediğimde iki kaşı da havaya kalktı.

"Monterra'da değil mi orası?"

Oynamam gereken rolü unuttuğum için kendime lanet okumak istedim. "Evet."

"Lucia'nın annesi Monterralı," dedi.

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi oldu. Derin bir nefes almak zorunda kaldım. Lucia beni tanımış mıydı? Ona bir şey söylemiş miydi?

Söyler miydi?

Buraya kadar her şeyi bir arada tutan pamuk ipliği kopmak üzere miydi?

Saçmaladığımı söyledim kendime. Büyükbabamın beş oğlu, bir kızı vardı. Hepsinin aileleri kalabalıktı. Monter-

ra'da o kadar çok prens ve prenses vardı ki nüfusun yarısını bizim oluşturduğumuzu söyleyip gülerdik.

Lucia'nın annesinin Monterralı olması, Lucia'nın benim kim olduğumu bildiği anlamına gelmiyordu.

"Ya?" dedim. Konuyu hemen değiştirmem gerekiyordu. Kamerasını işaret ettim. Callum bütün gün fotoğraf çekmişti. "Fotoğraflarını ne zaman görebileceğim?"

"Önce onları banyo etmem gerek. Ama gerçekten merak ediyorsan, bir galeride birkaç fotoğrafım sergileniyor, buraya yakın sayılır."

"Ciddi misin? Bu harika!"

Alçakgönüllü bir tavırla omuz silkti. "Galeri sahibiyle bir partide tanışmıştım. Çalışmalarımı sergilemeyi teklif etti. Sadece kibar olmaya çalışıyordu bence."

Bence öyle olmayabilirdi.

Telefonundan saate baktı. "Taksiyle gitsek daha hızlı olur," dedi. Ben de başımla onayladım. En yakın taksi durağına doğru yürümeye başladık. Tüm gün şehri keşfetmemize rağmen hiç yorgun olmadığıma şaşırdım. Onunla vakit geçirmek bana enerji veriyordu sanki.

Tam o sırada telefonu titredi. Ekrana bakıp kaşlarını çattı.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Babam. Eve gelip görevlerimi yapmam gerektiğini hatırlatıyor," dedi. Tıpkı kendi babamın söyleyeceği bir şeye benziyordu. Bu benzerliğe şaşırırken neredeyse kaldırıma takılıp düşecektim.

Callum hemen dirseğimden yakalayıp beni dengede tuttu. "Dikkat et. Sana bir espresso daha mı alsak?"

"Gayet uyanığım. Sadece... Ne hissettiğini çok iyi anlıyorum," dedim. "Benim ailem ve akrabalarımın da tek derdi ailemizin adına leke sürmemem."

"Sen nasıl onları utandıracaksın ki?" Sesi gerçekten şaşkın gibiydi.

"Çok uzun hikâye." Çünkü o zaman sana doğruyu söylemem gerekir.

Garip bir şekilde bunu yapmak istediğimi fark ettim.

Kısa bir tereddütten sonra elime uzandı ve parmaklarını parmaklarımın arasına geçirdi. Sinir uçlarım bu temas karşısında elektrik panosu gibi ışıl ışıl yandı.

"Anlatmak istersen dinlerim," dedi. "Senin hakkında her şeyi öğrenmek istiyorum."

"Ben de senin hakkında her şeyi öğrenmek istiyorum," diye fısıldadım, koluna yaslanıp ona sıkıca tutunarak. Konuşarak ve dolaşarak geçirdiğimiz saatler su gibi akıp gitmişti. Onu yeni tanımış olmama rağmen sanki ömür boyu tanışıyormuşuz gibi hissediyordum.

Bir taksi geldi ve arka koltuğa oturduk, hâlâ el eleydik. Galeriden bahsetmesini istedim.

"Küçük bir yer aslında. Dediğim gibi, galeriyi işleten kişiyle birkaç ay önce bir partide tanışmıştık. Web siteme baktıktan sonra bazı fotoğraflarımı sergilemek istediğini söyledi."

"Web sitene?" diye tekrarladım.

"Evet. Portfolyoma da."

Telefonumu Anne'le göndermiş olmama lanet ettim. Sitesine bakmak istiyordum.

"Telefonunu çaldırdın mı? Olmadığını fark etmiştim."

"Eşyalarımı karıştırdığın zaman mı?" diye takıldım konuyu değiştirme amacıyla.

"Kim olduğunu öğrenmeye, acil durum numarası kayıtlı bir telefon var mı diye bakmaya çalışıyordum. Yoksa özel hayatına müdahale etmek gibi bir niyetim yoktu."

"Biliyorum," dedim. "Seni biraz terleteyim dedim."

"Daha önce de dediğim gibi, üç abim bunu yeterince yapıyor zaten," dedi. Güldüm.

"Madem özel hayatıma yaptığın bu büyük müdahaleyi telafi etmek istiyorsun, telefonunu ödünç alabilir miyim? Haber vermek istediğim biri var."

Hiç tereddüt etmeden telefonunu uzattı. Ben de Anne'in numarasına bir mesaj gönderdim. Güvenlik önlemi olarak Luigi'ninki de dâhil birçok numarayı ezberlemeye zorlanmıştım. Mesajımı mümkün olduğunca belirsiz tutmaya çalıştım.

Bir arkadaşımın telefonundan yazıyorum.
Her şeyin yolunda gittiğini bilmeni
istedim. Sen nasılsın?

Hemen cevap verdi. Bilerek fazla detaylı konuşmadığımı anlamışa benziyordu.

Batı cephesinde yeni bir şey yok.
Yakında görüşürüz. Eve gelmen
gerektiğinde mesaj at veya ara.

Telefonu Callum'a geri verdim. Cebine koydu ve hemen elimi tutmaya devam etti. Sanki mesaj attığım o kısa süre içinde tensel teması özlemişti.

Galeriye vardığımızda, o gün ilk kez kendinden pek emin görünmüyordu.

İçeri girerken onu elinden çektim. "Hangi tarafa?" diye sordum.

"Sola," dedi.

Köşeyi döndüğümüzde yine az kalsın nefesim kesilecekti. "Sen gerçek bir sanatçısın," dedim ona. "Kompozisyonuna bak. Işık kullanımına. Kadrajlamana. Buradaki negatif alanları kullanma şekline. İnanılmaz bir detay hassasiyetin var."

Utangaç bir gülümsemeyle karşılık verdi, bu hâli çok tatlıydı.

Sonraki fotoğraf, ışığın ve Roma'nın odak dışında kaldığı bir gündoğumu sahnesiydi. Odak, ön planın sağ alt üçte birlik kısmında el ele tutuşan yaşlı bir çiftteydi. Birbirlerine olan aşkları âdeta fotoğraftan dışarı fışkırıyordu. "Çok özgün bir bakış açın var. Fotoğraflarında müthiş bir duygu yoğunluğu hissediliyor," dedim derin bir nefes vererek. "Çok güzel."

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum," dedi gözlerini bana dikerek.

Sonra bana doğru bir adım attı ve bir elini yanağıma koydu. "Güzel sözlerin için teşekkür ederim."

"Olanı söylüyordum," dedim, dudaklarının benimkilere değmesini beklerken kalbim küt küt atıyordu.

"Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin." Parmaklarını kaldırıp saçlarımda gezdirdi; bir

yandan bana daha çok dokunmasını isterken, diğer yandan saçlarımın dağınıklığını fark etmesinden çekiniyordum. "Tek duyduğum hayatımı nasıl boşa harcadığım."

"Eğer yaptığın iş buysa hiçbir şeyi boşa harcamıyorsun demektir. Sen duyguları derinden yaşayan birisin."

"Fotoğraflarımdan anlaşılıyor mu?"

Başımı salladım. "Anlaşılıyor."

"Peki ya sen? Sen de duyguları derinden yaşayan biri misin?" diye sordu, bir parmağını yüz hatlarımda gezdirirken.

Şu anda mı? O kadar yoğun duygular içindeydim ki nasıl baş edeceğimi bilemiyordum. "Ben..."

"Callum!" Yaşça büyük bir adam, az sonra her ne olacaktıysa bölerek araya girdi. Meğer galeri sahibiydi, Callum bizi tanıştırdı.

"Bay Emiliano Greco, bu Anne Smith."

Anne dediğinde irkilmemeye çalıştım ve elimi uzattım. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Sinyor Greco eğildi ve el sıkışmak yerine yanaklarımdan öptü. Bu o kadar tanıdık bir hareketti ki yüreğim sızladı.

"Buonasera, küçük Amerikalım! Callum'ın eserleri muhteşem, değil mi? Onu keşfettiğim için çok şanslıyım!"

Başımla onayladım. "Gerçekten çok yetenekli."

"Sevgililer Günü randevun mu?" diye sordu Sinyor Greco, Callum'a İtalyanca. "Dünya tatlısı."

"Evet, öyle," diye cevapladığında dudaklarımı sıktım. "İçi de dışı kadar güzel."

Sözlerine tepki vermemek çok zordu ama kendimi tuttum.

Belki de gerçekten iyi bir oyunculuk kariyerim olabilirdi.

Sinyor Greco, "Onu benim sanat galerimden daha romantik bir yere götürmelisin," diye payladı onu.

"Planlarım var," dedi Callum.

Planlar mı? Ne tür planlar? Kalbim merakla biraz daha hızlı atmaya başladı.

"Harika!" Sinyor Greco benim için tekrar İngilizceye döndü. "Sizinle tanışmak bir zevkti, Bayan Smith. Bu gece size bir prenses gibi davrandığından emin olun."

Vücudumdaki her hücre panik içinde dondu. Yoksa biliyor muydu?

Ama kimliğimi ifşa etmek yerine bizi ön kapıya kadar geçirdi ve iyi geceler diledi.

"Lucia'nın amcası büyük bir aile yemeği veriyor, istersen gidebiliriz," dedi Callum tekrar baş başa kaldığımızda.

"Olur, gidelim. Bugünün bitmesini istemiyorum."

"Ben de öyle."

Ona gerçeği söylemem gerekiyordu. Onunla fazladan bir gün daha geçirmek istiyorsam dürüst olmak zorundaydım.

Ama henüz değil.

Önce biraz daha anı biriktirmek istiyordum.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Lucia'nın ailesi Trastevere'de, sarmaşıklarla kaplı orta çağdan kalma binalar ve Arnavut kaldırımlı sokakların bulunduğu bir semtte oturuyordu. Sigara ve içki içen, birbirleriyle bağırarak konuşan gerçek İtalyanlarla dolu kafe ve *trattoria*lardan[1] ve kalabalık meydanlardan geçtik. Burada neredeyse hiç araba yoktu, turistlerse daha da nadirdi. Kıvrımlı labirentlere benzeyen ara sokaklar, iplere asılmış çamaşırlar ve küçük dekoratif ışıklarla süslenmişti.

Yolda bir açık hava pazarına rastladık. Callum, Lucia'nın amcasına götürmek için bir şişe şarap aldı. Gün boyunca cebinden çıkardığı euroların aksine bu kez kredi kartıyla

1 Trattoria, İtalya'daki rahat, samimi, genellikle aile işletmesi olan restoranlara verilen bir isimdir. Trattorialar, lüks restoranlar kadar resmî olmayan, daha sade bir atmosferde hizmet veren mekânlardır ve genellikle yerel, ev yapımı yemekler servis ederler. *–y.h.n.*

ödeme yaptı. Etrafımdaki müşterilere göz gezdirdim ve acaba beni tanıyan var mı diye baktım. Herkes kendi işine bakıyor gibiydi, bize aldırış eden yoktu.

"Lucia'nın ailesi nasıl insanlar?" diye sordum. Annesinin de orada olma ihtimali beni tedirgin ediyordu. Beni tanıyabilirdi. "Anne babası uzun zamandır evli mi?"

"Lucia küçükken boşandılar. Annesi çoktan Amerika'ya taşındı. Roma'dakiler baba tarafı."

İçim rahatladı. Umarım beni ele verecek kimse çıkmazdı.

Callum başka bir tezgâha yöneldi ve bir çiçekçiden kırmızı bir gül aldı.

"Benim için mi?" diye sordum şaşkınlıkla, bana uzattığında. Ev sahibine götüreceği bir hediye sanmıştım.

"Evet. Herkesin hatırlattığı gibi bugün Sevgililer Günü."

Bir keresinde altı aylık erkek arkadaşım Sevgililer Günü'nden bir gün önce beni terk etmişti, ilişkimizin geleceği hakkında "yanlış fikirlere kapılmayayım" diye.

Oysa Callum hiç düşünmeden günü kutlamak için bana bir gül veriyordu.

Gülü koklarken gülümsedim. "Teşekkür ederim."

"Ne demek, zevkle."

Ben ona bulunduğumuz yere pek de uzak olmayan bir bazilikadaki Cavallini fresklerinden bahsederken, hareketli bir bara girmek için bekleyen kalabalığı yarıp geçtik.

"Evet, onları gördüm," dedi, beni yine şaşırtarak. "Gerçekten etkileyiciler."

"Sanat hakkında bu kadar çok şeyi nasıl biliyorsun?" diye soracaktım ki daireye vardık. Kapıyı çaldı.

Lucia kapıyı açtı. "Callum! Ve Anne! Gelebildiniz demek. Hoş geldiniz!"

Ailesinin yirmi kadar üyesi arkasında bekliyordu. Hepsi beni ve Callum'ı öpücüklerle karşılayıp içeri buyur etti. Öyle bir sıcaklık ve sevgiyle karşılandık ki bir an kendi evimi özledim.

Geçmişte ailemi hayal kırıklığına uğratmış olsam da beni ne kadar çok sevdiklerini biliyordum. Onları ve tüm o gürültülü, neşeli aile ortamını özlemiştim.

Ama sonra Callum'a baktım ve içimdeki ev özlemi dindi.

Tam olarak olmak istediğim yerdeydim.

Gülümü çantama koydum ve küçük girişe bırakıp yemek odasına girdim.

Kocaman bir masaya oturduk, Lucia'nın büyükbabası dua ettikten sonra yemeğe başladık. Lucia'nın halası bana sürekli makarna takviyesi yapıyordu, reddetme şansım yoktu. Yardım için masanın karşısında oturan Callum'a baktım ama o kıs kıs gülmekle yetindi.

Lucia'nın teyzesi bana İngilizce, "Daha çok yemen lazım," dedi. "Çok zayıfsın."

Önüme konulan her şeyi yemek için elimden geleni yapıyordum ama bu gidişle birazdan kusacağımdan emindim.

Etrafımda İtalyanca sohbetler dönüyordu, insanlar gülüp bağırıyor, tabaklar boşalıyordu. Lucia'nın halası koca bir orduyu doyuracak kadar yemek yapmıştı.

Lucia, Callum'ın yanında oturuyordu. İtalyanca, "Ona gerçeği söyledin mi?" dediğini duyar gibi oldum.

"Henüz değil."

"Söylemek zorundasın."

Bu beni endişelendirdi. Callum bana ne söyleyecekti?

Sır saklayan tek kişi ben değil miydim yoksa?

Başımı sağa sola sallayıp yanlış duyduğuma karar verdim. Kendimi hayali senaryolara kaptırmayacaktım. Şu an keyfime bakmak istiyordum.

Sofrayı toplamak için yardım teklif ettiğimde, birkaç kişi birden misafir olduğumu hatırlatıp oturmamı söyledi.

Lucia'nın ailesinin evi küçük bir avluya açılıyordu. Büyükbabası orada akordeon çalıyordu. Callum başıyla o tarafa işaret edip dışarı çıkmak için ayağa kalktı.

Tam ona katılacakken Lucia yanıma gelip elime bir nane şekeri tutuşturdu. Göz kırparak, "Bulunsun," dedi.

"Sen dünya üzerinde en sevdiğim insansın," dedim. "En azından önümüzdeki on saniye boyunca."

Şekeri ağzıma atıp hızlıca çiğnedim ve Callum'ın yanına gittim.

"Benimle dans eder misin?" diye sordu.

Lucia'nın büyükbabası çaldığı müziğe eşlik ederek hafifçe şarkı söylemeye başladı. Eve bir göz attım, kimse bizimle ilgilenmiyordu.

Başımla onaylayıp Callum'ın kolluna girdim. Bir elimi göğsüne koydu, diğerini belime sardı. Aramızdaki mesafeyi kapatan ben oldum; elimi ensesine koyarken bedenimi ona yasladım.

Ona dokunmak hem rahatlatıcı hem de heyecan vericiydi. Kollarım ürperdi ve kalbimin hızlı atışlarını göğsünde hissedip hissetmediğini merak ettim.

Sanki sadece benim için, bu an için yaratılmıştı.

"Eğleniyor musun?" diye sordu.

Şu an mı? Kelimelerle anlatılamayacak kadar. "Kendi ağırlığım kadar makarna yiyebileceğimi bilmiyordum. Patlayacak gibiyim. Ama Lucia'nın halası tatilde yenen

makarnaların sayılmadığını söyledi, ben de şu an başka diyet tavsiyesi duymak istemiyorum."

Güldü ve müzikle birlikte hafifçe sallanırken elini sırtımda gezdirdi. "O zaman bayılmazsın herhâlde? Midenin patlama noktasında olduğunu düşünürsek."

"Hayır, yorgun değilim. Tamamen uyanık kalma niyetindeyim."

Callum kulağıma yakın bir yerden mırıldanarak şarkıya eşlik ediyor, tenim dalga dalga ürperiyordu.

"Bu çok *Leydi ile Sokak Köpeği* filmini andırıyor," dedim.

"Tek bir spagetti telini paylaşmıyoruz ama içeriden bir tane getirebilirim–"

Ona sardığım kolumu sıktım. Yine güldü. Hiçbir yere gitmesini istemiyordum.

"Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim. Bu gece çok eğlenceli geçti. Lucia'nın ailesini çok sevdim. Bana kendi ailemi hatırlatıyorlar," dedim.

"Bana da öyle. Ailenle yakın mısın?"

"Evet, çok yakınız. Benim için çok değerliler. Ya sen?"

"Evet, beni deli ediyorlar ama onlarsız ne yapardım bilmiyorum. Özellikle de annem."

"Anneci misin yoksa?" diye takıldım.

"Nasıl anladın?" diye sordu gülerek.

"Belki de bu yüzden kadınlara karşı bu kadar naziksindir," diye sesli düşündüm. Bana gülümsedi.

"Annem herhangi bir saygısızlığa asla göz yummazdı," diye açıkladı. "Ne kendisine ne de başkalarına. Abilerim ve benim her zaman nazik ve kibar olmamız konusunda ısrarcıydı."

"Aynı annem." Annemin ağzından tam da bu sözlerin çıktığını duymuştum.

"Belki de onları tanıştırmalıyız."

Bir gün annelerimizin tanışabileceğini düşünmesi içimi ısıttı. "Belki," dedim.

Dans etmeye devam ettik. Parmaklarını sırtımda yavaşça gezdirmesi beynim vücudumun geri kalanından kopmuş gibi bir his yaratıyordu.

Zihnimin hâlâ çalışan kısmı, Lucia'yı doğru anlayıp anlamadığımı ve Callum'ın benden ne sakladığını merak ediyordu. Ama sormak istemedim. Zaten ne kadar kötü olabilirdi ki? Bana *Star Wars: Skywalker'ın Yükselişi*'nin sonunun harika olduğunu düşünecek biri gibi gelmiyordu. Aramızda oluşan büyüyü bozabilecek herhangi bir şeyden bahsetmek istemiyordum.

Bana İtalyanca bir şeyler fısıldadı: "Hayallerimin vücut bulmuş hâlisin."

Normalde anlamamam gerekeceğinden doğal tepkimi bastırmak zorunda kaldım.

Yine de bunu ona söyletmenin başka bir yolu olmalıydı. "Trevi Çeşmesi'nde ne diledin?" diye sordum.

"Ne dilediğimi biliyorsun zaten." Dudakları kulağımın kenarına değdiğinde dizlerimin bağı çözüldü.

"B-bilmiyorum," diye kekeledim. "O yüzden soruyorum ya."

Dans etmeyi bırakıp çenemi tuttu ve yüzümü kendine çevirdi. "Biliyorsun. Sana söyledim, bugünün bitmesini istemiyorum. Seni hayalimde uydurmuşum gibi hissediyorum. Gerçek olamazmışsın gibi."

"O duyguyu bilirim," dedim. Daha önce kimseyle böyle ânında bağ kurmamıştım. Onunla ilgili öğrendiğim her şey onu daha da çekici kılıyordu. Her an bir pot kıracak diye bekliyordum ama henüz hiç öyle bir şey olmamıştı.

Şaşılacak derecede mükemmeldi.

Bir terslik olmalıydı ama ne olduğunu bilmiyordum.

Callum durdu ve yüzümü elleri arasına aldı. Ona sıkıca tutundum. Ne yapacağını tahmin ediyordum ama hazır olup olmadığımdan emin değildim. Aniden alev alabilirdim.

"Anne," diye fısıldadı dudaklarıma doğru.

"Ilaria," diye düzelttim. Beni öpecekse gerçek adımı söylemesini istiyordum. "Bana... öyle derler."

Kaşları şaşkınlıkla havaya kalkınca kendimi tekmelemek istedim. Açıklamam hiç de inandırıcı değildi ama o pek aldırış etmedi. Anlık bir şeyler uydurma konusunda gerçekten berbattım. Her şeyi daha sonra açıklayacağıma dair kendime söz verdim.

Şimdi değil.

Dudaklarının kenarları hafifçe kıvrıldı. "Ilaria." Aksanıyla adımı öyle bir heceledi ki tenim karıncalandı.

Ya ondandı ya da sonunda bana gerçek adımla hitap etmesinden.

"Senden uzak durmalıyım," diye mırıldandı burnunu burnuma sürterek.

"Neden?" Bu bana hiç mantıklı gelmemişti.

"Çünkü sana âşık olabilirim ve bu çok tehlikeli."

Ne demek istediğini anlamadım ama sormadım da. Bana âşık olabileceğini söylemişti.

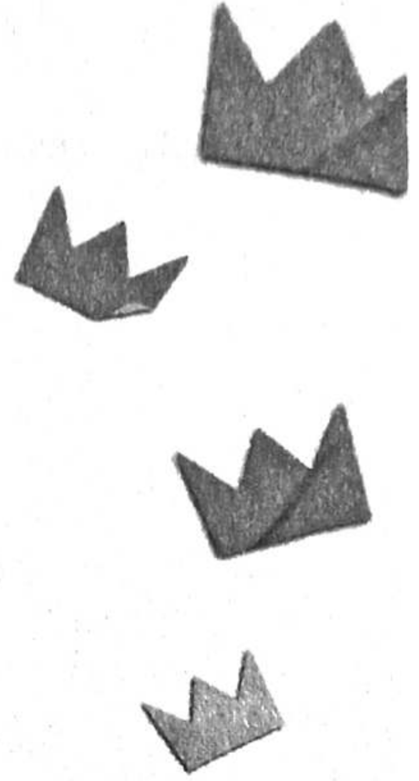
Ciddiydi. Prenses Ilaria olsaydım ona asla inanmazdım. Erkeklerden daha önce de böyle şeyler duymuştum.

Niyetleri genelde ünümden veya ünvanımdan faydalanmak ya da paramı ele geçirmek olurdu.

Ama Callum bunların hiçbirini bilmiyordu. O sadece Ilaria'nın ta kendisini görmüştü.

Ve gördüğü şey hoşuna gitmişti.

Dudakları benimkilerin yakınında hayalet gibi geziniyor, kışkırtıcı bir şekilde benimkilere dokunmuyordu. "Seni öpsem sorun olur mu?"

ALTINCI BÖLÜM

Beni öpmesi için yalvarsam acınası olurdum, değil mi?

Yine de kendimi tutamadım. Çaresiz durumdaydım. Midem beklentiyle kasıldı. "Lütfen."

"Yapmamalıyım," dedi, sesi baştan çıkarıcıydı.

"Neden?" Kendimi gerçekten çok çaresiz hissettim.

"Çünkü bir kez başlarsam duramayacağımdan korkuyorum."

Sinir uçlarım arzuyla karıncalandı. "Benim için sorun değil."

"Emin misin?"

"Beni biraz daha bekletirsen, ben–"

Sırıttı ve nihayet, nihayet, nihayet dudaklarını benimkilere bastırarak sözümü kesti.

Kanım damarlarımdan alev alev akıyordu sanki. Ânında tutuştum ve yanan bir alev topuna dönüştüm. Ağzını na-

zikçe benimkinde gezdirdi, bastırdı, geri çekildi, sonra tekrar öptü. Ağır ağır, keşfederek.

Heyecan vericiydi.

Benimle oynaşıyordu, hissettirdikleri o kadar yoğundu ki aynı anda hem yanıyor hem titriyordum. Sanki dudaklarım doğrudan sinir sistemime bağlıydı ve sisteme aşırı yükleme yapılıyordu.

Dudaklarının altında hafif bir inilti çıkardım. O da öpücüğü derinleştirirken kollarını daha sıkı sardı ve beni neredeyse kendimden geçirecek bir tutku kasırgasına sürükledi. Baş döndürücü bir sıcaklığın içinde yüzüyordum. Tüm dikkatim benimkilere değen dudaklarındaydı, beni sıkıca tutan ve kendine yaklaştıran ellerindeydi.

Ağzında nane tadı vardı. Lucia'nın ona da bir tane vermiş olduğunu fark edince hafifçe gülümsedim.

Öpüşü, tıpkı diğer her şeyi gibi kusursuzdu. Callum beni öyle bir öpüyordu ki sanki tüm hayatı boyunca bu ânı beklemişti. Bir sanatçıya yakışır, nefes kesici bir ahenkle öpüyordu.

Sinyor Greco, Callum'ın öpücüklerini galerisinde sergileyebilirdi, o derece etkileyiciydi.

Ellerimle başını kavrayıp sabit tuttum ve sonra parmaklarımla kafa derisini nazikçe okşadım. Boğazının derinliklerinden gelen ses ödülüm oldu ve bundan çok hoşlandığını anladım.

Keşfetmek istediğim, dokunuşuma ve öpüşüme nasıl tepki vereceğini görmek istediğim o kadar çok yönü vardı ki. Acaba o da benim kadar büyüleniyor muydu?

Bir öpücüğün aynı anda hem şefkatli hem tatlı hem tutkulu hem de bomba etkisi yaratabileceğini düşünmezdim.

Son derece yavaş ve özenliydi. Sanki beni öpmenin nasıl bir his olduğunu asla unutmamak için her ânı hafızasına kazıyordu.

Kendimi büyüyle uyutulmuş bir prensesmişim de onun öpücüğüyle uyanmışım gibi hissediyordum.

Daha fazlasını istedim.

Onun daha fazlasını.

Kendini nasıl frenlediğini, öpüşün daha müstehcen bir hâl almasını engellemeye çalıştığını fark ettim. Ama ben işlerin o yöne kaymasına razıydım. Keşke kendini bıraksaydı.

Ancak hiç beklemediğim bir anda durdu. Callum aniden öpmeyi kestiğinde istemsizce bir itiraz sesi çıkardım.

Sonra yavaş yavaş çevremizdeki alkış seslerini duymaya başladım. Anlaşılan Lucia'nın ailesi gösteriyi beğenmişti.

Yanaklarım alev alev yanmaya başladı. Nerede olduğumuzu tamamen unuttuğumu fark ettim.

Böyle bir şey daha önce hiç başıma gelmemişti.

Callum, hayatımda tattığım en baş döndürücü deneyimdi. Az önce yaşadıklarımıza hâlâ inanamayarak parmaklarımı dudaklarıma götürdüm. Gözleri hareketimi takip etti ve yüz ifadesinden beni öpmeye henüz doymadığını anladığımda nabzım tekledi.

Kalbim, göğsümde sıkışmış bir kelebek gibi çırpınıyordu.

Şimdiye kadar her şeyi doğru yapmış olsa da bu yanlıştı. Onu bu şekilde öpemezdim.

Sadece etrafımızda bizi alkışlayan bir izleyici kalabalığı olduğu için değil, aynı zamanda ona gerçek kimliğimi açıklayana kadar aramızda bir şey olamayacağını fark ettiğim için.

Çünkü bu geceden daha fazlasını istiyordum.

Onu tekrar görmek istiyordum.

Ciddi bir ilişkiyi asla yalanlar üzerine kurmazdım. Bu ikimiz için de adil olmazdı. Ona gerçeği nasıl söyleyeceğime dair hızlıca bir plan yaptım. Nazik bir yolunu bulmalıydım, fazla şok olmamalıydı.

"Gidelim mi?" diye sordu.

"Gidelim. Sana göstermek istediğim bir şey var."

"Bana göstermek istediğin her şeyi görmekten mutluluk duyarım," dedi, beni güldüren muzip bir sırıtmayla.

Ve niyetinin bu olduğunu anladım. Beni rahatlatmak, az önce aramızda yaşanan o yoğun ânı hafifletmek. Sanki beynimin tekrar çalışmasını, bacaklarımın beni taşımasını sağlamaya çalışıyordu. Vedalaşmak için daireye dönmeme yardım etti, ben de çantamı aldım.

Lucia'nın halası kalan yemekleri bana uzattı ve kabul etmem için ısrar etti. Misafirperverliği için teşekkür ettim ve çıkarken Lucia'nın tüm akrabalarını yanaklarından öptüm.

Aile üyeleri Callum'la şakalaşarak sırtını sıvazladı. O da gülümseyerek ev sahiplerimize teşekkür etti. Oradan çıkmamız ikimizin de istediğinden daha uzun sürdü ama sonunda dışarı çıkmayı başardık ve el ele evden uzaklaştık.

"Bana göstermek istediğin şey neydi?" diye sordu.

"Göreceksin." Planım müthiş bir plan değildi ama dürüst olmak gerekirse, beynim hâlâ onun öpücüklerinin etkisindeyken bulabileceğim en iyi fikir buydu. Onu otelime götürecektim. Ona nerede kaldığımı gösterebilirsem, prenses olduğumu açıkladığımda bana inanmasının daha kolay olacağını düşünmüştüm.

Bir yanım, ona gerçeği söyledikten sonra benimle yukarı çıkmaya ikna olur diye umuyordu.

Tamam, belki biraz da bunu planlıyordum.

Callum bunu daha çok düşünmeme sebep oldu çünkü elleri bir türlü rahat durmuyordu. Lucia'nın ailesinden ayrıldıktan sonraki ilk birkaç dakika içinde verdikleri yemekleri kaybettik çünkü beni sürekli ara sokaklara çekip öpmeye devam ediyor, kör edici bir arzuyla kıvrandırıyordu.

"Özür dileme ihtiyacı hissediyorum," dedi. "Genelde kendimi daha iyi kontrol ederim. Ama sende bir şey var. Dayanılmazsın. Sen de öyle hissediyor musun?"

"Evet."

Ona şimdiden çok bağlandığımı hissediyordum.

Bu beni korkutmalıydı. Kimseyle çıkmamaya yemin etmiştim. Kaçınılmaz olarak manşetlere çıktığımızda hayatını alt üst etmek istemiyordum.

Ama beni bir tuğla duvara yaslayıp dudaklarını boynuma yapıştırdığında, bu kararı kendisinin verebileceğini düşündüm.

"Gitsek iyi olacak," dedim ona zayıf bir sesle, zor ayakta duruyordum. Beni böyle öpmeye devam ederse ona karşı dürüst olma konusundaki tüm kararlılığımı yitirecektim. Otele sadece birkaç sokak kalmıştı.

"Madem ısrar ediyorsun." Sözlerini tenime fısıldadı ve gözlerimin yuvalarında kaymasını engellemek için kendimi zor tuttum.

"Evet, ısrar ediyorum." Yine de fikrimi değiştirmem için çok az şey yapması yeterdi.

Kendimi büyülenmiş gibi hissediyordum, tamamen onun büyüsü altındaydım.

Callum bir adım geri çekilip elini uzattı. Buna minnettardım çünkü vücudumun kontrolünü yeniden kazanmam ve nefesimi düzenlemem birkaç dakika sürdü.

Boş kaldırımda yürürken, "İşinin en çok hangi yönünü seviyorsun?" diye sordu.

"Her türlü kanser için bir tedavi bulmaya çalışıyoruz ve desteklediğimiz bilim insanları gerçekten harika işler çıkarıyor. Bir de hastanedeki hastaları ziyaret etmekten keyif alıyorum. Özellikle de çocukları."

Hafifçe güldü.

"Ne oldu?" diye sordum, dirseğimle dürterek.

"Hayat ne kadar da adaletsiz. Nasıl bu kadar güzel, akıllı, kültürlü ve iyi kalpli olabiliyorsun?"

"Peki sen nasıl bu kadar romantik, zeki, harika, eğlenceli ve yetenekli olabiliyorsun?" diye karşılık verdim. Durdu ve bana döndü.

Ama sonrasında ne söyleyeceğini ya da ne yapacağını öğrenemedim çünkü sözümüz kesildi. İlk fark ettiğim şey birinin bağırmasıydı. Ardından birden fazla ses duyuldu.

Dönüp baktığımda kamera flaşları patlamaya başladı. Gözlerimi korumak için elimi kaldırmak zorunda kaldım.

Kalbim göğsümde gümbürdüyor, nefesim daralıyordu.

Olamaz. Bu gerçek olamazdı.

Paparaziler gelmiş olamazdı. Şimdi değil.

Bir kurt sürüsü gibi yaklaşıyorlardı.

"Beni nasıl buldular?" diye inledim. "Beni bulduklarına inanamıyorum!"

Paparaziler bize doğru ilerleyerek en iyi kareyi yakalamak için pozisyon alırken göz göze geldik.

Aynı anda birbirimize, "Senin mi peşindeler?" diye sorduk.

Elimi tuttu ve koşmaya başladık.

YEDİNCİ BÖLÜM

Küçük bir kiliseye sıvıştık ve Callum kapıyı arkamızdan sessizce kapadı. Girişte durup kapının önünden geçen paparazilerin telaşlı adımlarını dinledik.

Birkaç saniye süren gergin bir sessizlikten sonra, "Sanırım birbirimize bir açıklama borçluyuz. Sen kimsin?" dedi.

Derin bir iç çektim. "Bunu sana böyle söylemek istemezdim. Ben Monterra Prensesi Ilaria'yım. Kral Dominic kuzenim olur."

Yüzündeki ifade rahatladı.

"Beni Amerikalı bir öğrenci sandın çünkü halkla ilişkiler asistanımla yer değiştirdim, onun cüzdanı bende. Sadece basın tarafından takip edilmeden Roma'nın keyfini çıkarabileceğim bir hafta sonu istemiştim. Sana gerçeği daha önce söylemediğim için özür dilerim. Zaten az sonra anlatacaktım. Seni otelime götürecektim ki nerede kaldı-

ğımı görünce söylediklerime inanman daha kolay olsun. Gerçi az önceki paparazi sürüsü muhtemelen söylediklerimi oldukça inandırıcı kılıyordur."

Güleceğini umuyordum ama benden bir adım uzaklaştı ve konuşmadı. Bir şeyler çok yanlıştı. Kalbim küt küt atıyordu ve ağzımda kötü bir tat vardı.

"Peki sen kimsin?" diye sordum kendimi toparlamaya çalışarak. Belki de kuruntu yapıyordum. "Neden senin peşinde olduklarını düşündün?"

Uzun bir sessizlikten sonra nihayet cevap verdi: "Ben Doune Prensi, Callum."

Sanki biri bir bomba patlamıştı. Kulaklarım uğulduyordu, vücudum kaskatı kesilmişti, şok içindeydim. "Doune?" diye tekrarladım. O ülkenin nerede olduğunu hatırlamak için beynimi zorladım.

"İskoçya kıyılarında bir ada. Stewartlar krala başkaldırdıktan sonra kurulan küçük bir ülke. Çoğu tutuklanıp idam edildi ama atalarım kaçıp kendi krallığını kurdu. Kral III. Robert'ın uğraşmaya değer bulmayacağı kadar uzaktaydılar." Bunu mekanik bir şekilde anlattı, sanki nereli olduğunu defalarca açıklamak zorunda kalmış gibiydi.

O duyguyu çok iyi biliyordum.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," dedim. Lucia'yı yanlış anlamamıştım. Callum sahiden de benden bir sır saklıyordu. Onun da kraliyet ailesinden olabileceği aklımın ucundan bile geçmemişti.

"Amerikan aksanını bırakabilirsin," dedi. Kısa bir süre sonra da "İtalyancayı akıcı konuşuyor musun?" diye sordu.

"Evet."

Bugün yaptığı her "özel" konuşmayı anladığımı fark etmiş gibiydi. Başını iki yana salladı ve benden biraz daha uzaklaştı. Aramıza mesafe koyuyordu.

İkimiz de bütün gün birbirimize yalan söylemiştik. Ama şimdi dürüst davranıyorduk, artık kendimiz olabilirdik. Bu bana iyi bir şeymiş gibi geliyordu.

Ama görünüşe bakılırsa Callum'a öyle gelmiyordu.

"Neden bu kadar üzgün olduğunu anlamıyorum," dedim ellerimi ovuşturarak. İkimiz de aynı şeyi yapmışa benziyorduk. Kimliğini neden gizlediğini anlıyordum. Beni de en iyi anlayacak kişi o olmalıydı.

Kısa, acı bir şekilde güldü. "Anlamıyor musun? Seni sıradan, Amerikalı bir kız sanmıştım."

"Ben de seni sıradan, İskoç bir fotoğrafçı sanmıştım."

"Roma'ya bu yüzden taşındım." Sesi şimdi bıkkın çıkıyordu. "Omuzlarımdaki kraliyet beklentilerinden kurtulmak için. Hayatımı yüzyıllardır süregelen geleneklerin dikte ettiği şekilde değil, kendi istediğim gibi yaşamak istiyorum."

"Bunu anlıyorum," dedim. "Anne şu anda bu yüzden Monterra'daki dairemde oturuyor. Herkes benim evde olduğumu düşündüğü için ben bu tatili yapabiliyorum."

"Ama bu benim için bir tatil değil," dedi. "Bu artık benim hayatım."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum, kalbim ağır ağır ve güçlükle çarpıyor, boğazım düğümleniyordu. Ne demek istediğini çoktan anlamıştım.

Bu iş bitmişti.

Kraliyet sorumluluklarından kaçan biri bir prensesle ilişki istemezdi.

"İlişki aramıyorum," dedi, asıl sebebi söylemekten kaçınıyordu.

Şimdi acı acı konuşma sırası bendeydi. "Hayallerinin vücut bulmuş hâli değilmişim demek."

Yüzünü utanç ve pişmanlık kapladı.

"Sana gerçekten âşık olup kalbimin kırılmasına izin vermektense," dedim, "şimdi öğrenmem daha iyi oldu sanırım."

Kısa bir anlığına gözlerini kapadı ve "Anlamıyorsun. Ondan değil–"

"Kendini daha iyi hissetmek için uyduracağın açıklamayı dinlemek istemiyorum."

Callum kollarını göğsünde kavuşturdu. Aksanı daha da belirginleşmişti. "Hayır, doğru düzgün açıklayamıyorum–"

"Paparazilerden ve hayatıma etkilerinden hoşlanmıyorum," diye sözünü kestim. Gerekçelerini duymak istemediğimi söylediğimde ciddiydim. "Ama sorumluluklarımın ve görevlerimin farkındayım. Ve insanlara yardım etmeyi seviyorum. Hastanelerdeki hasta çocukları ziyaret ettiğimde, gerçek bir prensesle tanıştıklarında yüzlerinin nasıl aydınlandığını görmek... Onları bundan mahrum etmek istemiyorum. Ailemi ve ülkemi seviyorum. Bu noktaya gelmem birkaç yılımı aldı ama kendimi de seviyorum. Kendimle gurur duyuyorum."

Bir adım geri attı. "Hayatlarımız farklı noktalarındayız. Belki başka bir zamanda karşılaşsaydık..."

Sesi giderek kısıldı. Beni geçiştiriyordu, bunu anlamayacak değildim.

Atalarımdan miras aldığım tüm asaleti ve gücü toplayarak başımı dik tuttum ve omuzlarımı geriye attım. "Bugün için teşekkür ederim. Asla unutmayacağım."

Elimi kapıya götürdüğümde, "Ilaria, dur. Seni oteline kadar götüreyim," dedi.

"Gerek yok, sağ ol."

"Seni güvenle kalacağın yere ulaştırmak benim görevim." Çok kasıntı ve resmî konuşmuştu, tanıdığımı sandığım adamdan eser yoktu.

"Kraliyet görevleriyle ilgilenmediğini biliyorum, lütfen zahmet etme," dedim ve kiliseden çıktım.

İtirazıma rağmen beni belli bir mesafeden otele kadar takip etti. Luigi'nin şehrin geceleri ne kadar tehlikeli olabileceği konusundaki uyarılarını düşününce, istemeye istemeye bunun iyi olduğunu kabul ettim.

Yine bir fotoğrafçı sürüsüyle karşılaşacağız diye endişeleniyordum ama öyle olmadı. Aklım sorularla doluydu. Paparaziler bizi nasıl bulmuştu? Ailem ne yaptığımı biliyor muydu? Luigi biliyor muydu? Yardım için birileriyle iletişime mi geçmişlerdi? Basının oradan mı haberi olmuştu?

Otel lobisine girdiğimde, birkaç çalışan beni ismimle karşıladı. Beni tanımalarına sevindim. Gerçek kimliğimi gizlemeye çalışmıyordum artık.

Asansörle odama çıktım ve ne yapacağımı bilemeden kanepeye çöktüm. Çantamı çıkarıp yanıma bıraktım. Callum'ın verdiği gül aklıma gelince çıkarmak için çantayı açtım.

Gül tamamen ezilmişti.

Ne kadar da sembolik.

Kısa bir tereddütten sonra odadaki telefondan Anne'i aradım.

"Alo?" diye mırıldandı. Onu uyandırdığım belliydi.

"Eve dönmem gerek. Lütfen Luigi'ye ne yaptığımızı anlat, gelip beni alsın."

"Tamam." Sesi şimdi daha uyanık gibiydi. "Her şey yolunda mı?"

"Hayır. Lütfen acele edin."

"Tamam. Birkaç saat içinde orada olur."

"Teşekkür ederim."

Ahizeyi kapatıp gülüme baktım.

Bu meselenin böyle kapanacak olmasından nefret ettim.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Luigi yol boyunca beni azarlayıp durdu. Sadece kendimi değil, onun işini, Anne'in işini ve kraliyet ailesinin itibarını da tehlikeye attığımı hatırlattı.

Uslu uslu dinledim ve sürekli özür diledim, bu da onu biraz yatıştırmış gibiydi. Paparaziler sınırda bekliyordu ve korumamın tüm çabalarına rağmen ülkeden çıkarken birkaç fotoğrafımı çekmeyi başardılar.

Ertesi gün atılacak manşetleri düşünmemeye çalıştım. Ailemi hayal kırıklığına uğratacak olmam içimi kemiriyordu.

Monterra'ya geçtiğimizde rahat bir nefes aldım çünkü kendi ülkemde paparazilere izin verilmiyordu. Bende endişe uyandıran şeylerden biri eksilmişti en azından.

Annem ayaktaydı, beni bekliyordu. Ağlamamaya karar vermiştim ama kollarını benim için iki yana açtığını görünce dayanamadım.

"Özür dilerim," dedim. "Ailemi utandırmak istememiştim."

"Ah, piccola mia, gel buraya."

Uzun zamandır bana "küçüğüm" dememişti. Omzuna yaslanıp hıçkıra hıçkıra ağladım.

Kabul salonundaki kanepeye oturduk. O saçlarımı okşarken ben de olanları bir bir anlattım.

Bitirdiğimde, "Kuzenini aramamı ister misin? Eminim özel bir tim toplayıp şu Callum denen adama suikast düzenletebilir," dedi.

Bu beni gülümsetti. "Kralı rahatsız etmeyelim. Dünya savaşı çıkarmasak daha iyi olur diye düşünüyorum."

"Evet evet," dedi o da bana gülümseyerek.

"Hem ona zarar vermek istemiyorum. Birlikte harika bir gün geçirdik. Belki daha fazlası da olabilirdi ama artık bunu asla bilemeyeceğim. Yirmi dört saat önce tanımadığım biri için ağlamak ne kadar saçma."

"Babanın benim için doğru kişi olduğunu ilk buluşmamızın ilk saatinde anlamıştım, o yüzden sana saçmaladığını söylemeyeceğim. Anlıyorum."

Beni teselli etmek istediğini biliyordum ama bu nedense her şeyi daha da kötüleştirdi. Sanki gerçekten özel bir şeyi kaçırmışım gibi hissettim. Yeni olması önemli değildi. Annem birlikte olabileceğim çok insan olduğuna dair bir şeyler söyledi ama dinleyecek durumda değildim. Gelato ve şarap getirtti, ikimiz kanepede sızana kadar yiyip içtik. Ertesi sabah uyandığımda sehpadan annemin telefonunu aldım ve dişlerimi sıktım.

Bu aileye daha fazla skandal yaşatmak istemiyordum.

Ama... hiçbir şey yoktu. Ne bir fotoğraf ne de Callum'la aramızda geçenlere dair bir haber.

Sanki hiçbir şey olmamıştı.

Ne düşüneceğimi bilemedim.

Annemi yanağından öpüp çıktığımda sekreteri ön odada bekliyordu. Ona annemin hâlâ uyuduğunu söyledim. Ardından Anne'in beni beklediği kendi daireme döndüm.

"Ne oldu?" diye sordu. Bir yanım öyle yorgundu ki yatağa girip Roma tatilini hiç yaşamamış gibi davranmaktan başka bir şey yapmak istemiyordum. Ama anneme her şeyi anlatmak iyi gelmişti. Belki bu konuyu yeterince konuşursam acım biraz hafiflerdi.

Teorim yanlış çıktı. Anne'e anlatmak, Callum'ı özlememi engellemedi.

Olanları anlattıktan sonra Anne hemen telefonuna sarıldı. "Nasıl olur da bu olay haber olmaz? Sevgililer Günü'nde Prens Callum'la çekilmiş bir fotoğrafınız servet değerindedir."

"Biliyorum." Halk bu hikâyeye bayılırdı. Eskiden işler böyle yürürdü –prensler ve prensesler birbirleriyle evlenirdi– ama artık Avrupa kraliyet ailelerinin çoğu halktan sevdikleriyle birlikte oluyordu.

"Patronumu arayıp her şeyi anlatmam gerekecek," dedi özür dilercesine. Başımı sallayarak onayladım. Kuzenimin eşi bu işi hallederdi. Bu tür işleri onun kadar iyi yapan başka kimse yoktu.

"Eğer kızarsa bana haber ver, ben konuşurum onunla." Anne'nin istediğimi yaptığı için başının derde girmesini istemiyordum. "Ben duş alacağım." Uzun zamandır duş almamıştım, belki iyi gelirdi.

Ama gelmedi. Callum'ın yüzünü görmeye, bana söylediği romantik sözleri duymaya devam ettim. Bu kadar iyi anlaşmamıza ve ortak noktalarımızın olmasına şaşmamalıydı. Sonuçta benzer şekilde yetiştirilmiş, benzer geçmişlere sahiptik.

Duştan çıkıp aynadaki buğuyu sildim ve hüzünlü yansımama baktım.

Romantik bir macera istemiştim.

Ve istediğimi kesinlikle almıştım.

Annem, Anne, Lemon, Fiorelli Vakfı balosuna hazırlıklar derken sonraki birkaç gün oldukça yoğun geçti. Hiçbir haber çıkmadı, hiçbir fotoğraf yayınlanmadı. Hepimiz şaşkındık. Ne kadar uzun süre takip edilmiştik bilmiyordum – Callum'a kendimi kaptırdığım için fark etmediğim kim bilir kaç fotoğrafımız çekilmişti.

Onun yüzünü aklıma getirmemeye çalıştım çünkü her aklıma geldiğinde içimi acı, pişmanlık ve eşsiz bir şeyi kaybetmiş olma duygusu kaplıyordu.

Ama kendime ne kadar aksini öğütlesem de onu düşünmeye devam ettim.

Balo gecesi geldiğinde, baş ağrısı bahanesiyle gitmemek için yalvardım. Dans etmeye, gülümsemeye ve her şey yolundaymış gibi davranmaya hazır değildim.

"Katılmak zorundasınız," dedi Anne. "Balo kıyafetiniz çoktan geldi, makyaj ekibi burada ve bu gece onurlandırılacak kişi vakfın büyük bir bağışçısı. En azından bir görünmeniz gerek."

Döndüğümden beri Anne'e bir otoriterlik gelmişti. Bunda Lemon'ın parmağı olup olmadığını, asistanıma

benimle daha sıkı ilgilenmesini söyleyip söylemediğini merak ettim.

"Peki, efendim," dedim ve reverans yaptım. Sadece gözlerini devirdi.

Etkinliğe gitmek istemesem de süslenmeyi ve taç takmayı gerçekten çok seviyordum. Her seferinde büyülü bir şeymiş gibi geliyordu.

Ailemle birlikte baloya gittim. Bu tür kraliyet etkinliklerinden ve Monterra'nın eski hükümdarları olan amcam ve yengemle görüşmekten her zaman keyif alırlardı. Planım şöyle bir görünmek, sonra kuzenlerimin çocuk ordusuyla vakit geçirmek için gizlice üst kata çıkmaktı.

Kral Dominic'in büyük oğlu son görüşmemizde beni Mario Kart'ta yenmişti ve ona bir rövanş borcum vardı.

Kapıda resmî olarak anons edildik ve hemen etrafımız bizi karşılamak isteyen küçük bir kalabalıkla sarıldı. Herkesle el sıkıştım ve yanaklarım ağrıyana kadar gülümsedim. Balo salonunun kenarından dolanarak kuzenlerimin özel dairelerine giden arka merdivene yöneldim. Görünmemeye çalışsam da izlendiğimi hissediyordum.

Kapıya vardığımda, takip edilip edilmediğimi anlamak için arkama baktım. Luigi herhâlde artık görevini fazla ciddiye alarak gölgem gibi peşimden ayrılmıyordu.

Ama bana bakan kişiyi görünce kalbim durdu.

Luigi değildi.

Callum'dı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Karşımda papyonlu, siyah resmî bir ceket ve bembeyaz bir gömlek giymiş, sol omzundan kırmızı-siyah bir kuşak geçen bir adam duruyordu. Üzerinde kırmızı siyah kareli İskoç eteği vardı. O kadar yakışıklıydı ve Monterra'da görmeyi hiç beklemediğim biriydi ki ilk üç saniye hayal görüyorum sandım.

Callum balo salonuna doğru yürürken, kaçıp gitmekle onun tüm ihtişamını görme arzusu arasında kaldım.

Gelip tam önümde durdu. "Ilaria, seninle özel olarak konuşabilir miyiz?"

Sesim çıkmıyordu. Sadece başımı sallayabildim ve onu balo salonundan çok uzak olmayan bir odaya götürdüm. Odanın ortasına doğru ilerledim ve kapıları kapatıp yanıma gelmesini bekledim.

"Sen bir rüya olmalısın," dedi. "Gerçek olamayacak kadar güzelsin."

Eldivenli elimi heyecandan çırpınan karnımın üzerine koydum. "Burada ne işin var?"

"Seni görmem gerekiyordu."

"Neden? Söylenecek başka ne kaldı ki?"

"Çok şey var. Öncelikle, kilisedeki davranışım ve söylediklerim için özür dilemeliyim."

"En azından ne istediğin konusunda dürüsttün, bunu takdir ediyorum." Bu düşünce ileride bir gün onunla geçirdiğim zamanı unutmama yardımcı olacaktı.

"Mesele de bu ya. Dürüst değildim. Sadece bencildim. Ve bundan pişmanım."

Ne yapacağımı bilemediğim, kendimden veya durumun gerektirdiklerinden emin olamadığım anlar nadirdi. Hayatım boyunca kraliyet protokolüne göre yetiştirilmiş, her zaman doğru sözü ve davranışı bilen biri olmuştum.

Ama şimdi?

"Teşekkür ederim." Bu çoğu durumda işe yarardı. "Şimdi müsaadenle."

Ellerini çıplak omuzlarıma koyduğunda, sanki üzerimde kaynak yapılıyormuş gibi tenim yanmaya başladı. "Ilaria, lütfen. Gitme. Sana yalvarıyorum."

Yalvarışı beni etkiledi. Bir yanım hâlâ öfkeyle çıkıp gitmek istese de pes edip en yakındaki koltuğa oturdum.

Callum yanıma oturdu. Bana dokunacak kadar yakın değildi ama sadece tanıdık biriyle olabileceğimden daha yakındı.

"Eve döndüğümde ailemi arayıp her şeyi anlattım. Babamın basın danışmanı, yayınlanmaması için tüm fotoğrafları satın aldı."

Ah, demek bu yüzden hiç fotoğraf çıkmamıştı. "Neden?"

"Seni internette araştırdım ve magazin basınının seninle ne kadar ilgilendiğini gördüm. Kendini işine ve ailene ne kadar adadığını, onların senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Yaptıklarımın seni veya onları utandırmasını istemedim."

"Teşekkür ederim." Çok kibar, çok soğukkanlıydım. Annem benimle gurur duyardı.

"Paparazilerin bizi bulması benim hatamdı. O markette kredi kartımı kullandım, bunu yapmamam gerekirdi. Biri arayıp haber mi verdi yoksa kartımda bir tür takip cihazı mı var bilmiyorum ama bunun sorumlusu benim." Derin bir nefes aldı ve ekledi, "Ayrıca duygularına, kalbine karşı dikkatsiz davrandığımı da biliyorum ve özür dilerim. Seni asla incitmek istemezdim."

Konuşmak için ağzımı açtım ama sözümü kesti. "Lütfen bir daha 'teşekkür ederim' deme. Buna dayanamıyorum. Senden duymak istemiyorum."

Ortamı yumuşatıyordu ama dokunsa ağlayacak gibi olduğumdan sessiz kalmayı tercih ettim.

"Annem bana çok kızdı, bana argın şavalak dedi."

"Ne dedi?"

Sırıttı. "Zekamı sorguluyordu. Yine Galce, burada söyleyemeyeceğim başka şeyler de dedi."

Gülümsemekten kendimi alamadım. "Anneni şimdiden sevdim."

"O da seni severdi," dedi. "Zaten senin en büyük destekçin. Bana hayatın değişimlerden ibaret olduğunu ve harika fırsatlar sunulduğunda onları değerlendirmek gerektiğini hatırlattı. Dar kafalı ve aptalca davrandığımı, sırf kraliyet ünvanı yüzünden çok sevdiğim birinden vazgeçmemem gerektiğini söyledi. Senin üzerinden tacımı tekrar reddetmeye çalışıyormuşum."

Bu mantıklıydı. "Ee?"

"Haklıydı. Genelde haklıdır ama bunu ona söyleyemem yoksa önünü alamayız."

Yine gülümsemedim. "Buraya sadece bunu söylemek için mi geldin?"

Elini uzattı, ben de elimi tutmasına izin verdim. Onu geri çevirmediğimi görünce vücudundaki gerginliğin kaybolduğunu fark ettim. Elimi dudaklarına götürüp nazikçe öptü. "En kolay ve en doğru şeyin çekip gitmek olduğunu düşünmüştüm ama yanılmışım. Zaman zaman yanıldığım oluyor."

Callum şakacı bir tonda konuşuyordu ama ben nefesimi tutmuş, devamını bekliyordum.

"Başıma gelen en zor şeydi. En kötüsü. Aramızdaki bağ çok özeldi, onu bozmamalıydım. Sonrasında hiç aklımdan çıkmadın ve dünyanın en büyük aptalı olduğumu anladım. Buraya geldim çünkü seni yeniden görmeye ihtiyacım vardı."

"Şu an beni yeniden görmüş oldun."

Callum gülümsedi. "Bugünden ötesini kastetmiştim. Sıradan bir hayat istediğimi sanıyordum ama fark ettim ki asıl istediğim, güzellik, müzik ve aşkla dolu bir hayat. Geleceğin ne getireceğini bilmiyorum ama bunu çözerken

seni yanımda istiyorum. Tabii beni affedebilirsen. Ve eğer sen de istersen."

Elbette onu affedebilirdim. Kraliyet mensubu olmanın baskısını çok iyi bilirdim. Neden öyle davrandığını, söylediklerini neden söylediğini biliyordum. Kraliyet görevlerinden neden uzaklaşmak istediğini.

Benden de.

Ayrıca onun, muhtemelen dünyada ciddi ciddi birlikte olabileceğim ve sırf kendim olarak hayatını mahvetmeyeceğim tek erkek olduğunun da farkındaydım. Olumsuz haberlerle ve paparazi saldırısıyla başa çıkacak donanıma sahipti. Bir manşete daha çıksam umurunda olmazdı.

Anlardı.

Parmağımı dudağıma götürdüm. "Bir düşüneyim. Evet."

O muhteşem sesiyle güldüğünde ben de ona sırıtmadan edemedim.

"Beni gerçekten bekletseydin daha etkili olabilirdi," diye takıldı.

"Senin gibi biriyle tanışmak için uzun zamandır bekliyordum. Hayatımın geri kalanının başlaması için daha fazla beklemek istemiyorum," diye itiraf ettim.

"Ben de öyle. Gerçi Roma'daki ilk karşılaşmamız değildi."

"Öyle mi?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Hayır. İlk kez on beş yıl önce tanışmıştık. İsveç veliaht prensesi evlendiğinde. Ben on bir, sen on yaşındaydın."

Neden bahsettiğini anlamadım ama sonra birden hatırlayıverdim. Öfkeyle nefesim kesildi. "Tören sırasında kurbağayı kucağıma atıp elbisemi kirletmiştin!"

"Evet, o bendim."

Yumruğumu sıkıp omzuna hafifçe vurdum. "Demek beni ilk kez Sevgililer Günü'nde ağlatmadın."

Eğildi, alnını alnıma dayadı, nefeslerimiz birbirine karıştı. "Seni hiçbir zaman ağlatmak istemiyordum."

"Argın şavalaklık yapmazsan ağlamam."

Gülümsedi. Sonra, "Birbirimizi istediğimiz kadar sık göremeyebiliriz. Ve biliyorum ki bir noktada eve dönüp uslu bir evlat olmak zorunda kalacağım. Ama o zamana kadar umarım makarna, akordeon ve Roma'yla dolu daha pek çok gecemiz olur," dedi.

"Kulağa harika geliyor."

Sanki onu reddedeceğimden korkuyormuş gibi dudakları benimkilere ürkekçe dokundu ama elimi ensesine koydum ve gerçekten öpüşebilmemiz için ağzını kendime çektim.

İkimiz de nefes nefese kaldığımızda, kalplerimiz küt küt atarken başını kaldırdı ve "Bu gece ne kadar güzel göründüğünü söylemiş miydim?" dedi.

"Söylemiştin. Sen de çok yakışıklı görünüyorsun. İskoç eteğine alışabilirim. Bacakların çok seksiymiş."

"Ya?" diye sordu gözlerinde muzip bir parıltıyla.

"Evet," dedim ona. "Baloyu nereden duydun? Burada olacağımı?"

"Asistanın Anne'den. Ona benim telefonumdan mesaj atmışsın. Ne kadar büyük bir hata yaptığımı anladıktan sonra onu aradım ve onu da suç ortağı yaptım."

Lemon'a Anne'in maaşına zam yapmasını söylemem gerekecekti. "Benim için ta Monterra'ya kadar geldiğine hâlâ inanamıyorum."

Callum tatlı tatlı dudaklarını dudaklarıma bastırdı. "Senin için her zaman gelirim. Sen benim prensesimsin.

Seni her sabah bir öpücükle uyandırmak benim görevim. Peri masalı gibi bir sona ulaşmanı sağlamak zorundayım."

İşte beklediğim buydu. Benim için savaşmaya, yanımda durmaya, her şeyimi kabul etmeye istekli bir adam.

"Söz mü?" diye sordum yine ağlamamak için kendimi zor tutarak.

"Söz. Kraliyet sözü," dedi ve sözlerini bir öpücükle mühürledi.

Teşekkürler

Daima okurlarıma teşekkür ederek başlarım. Birçoğunuzun Monterra'dan daha fazla kraliyet ailesi görmek için yanıp tutuştuğunuzu biliyorum, bu yüzden umarım bu hikâyeyi beğenirsiniz! Destekleriniz ve nazik sözleriniz için teşekkür ederim; bunlar benim için dünyalara bedel.

Alison Dasho ve Maria Gomez'e kocaman teşekkürler. Beni bu romantik yazarlar grubuna dâhil ettikleri için onur duyduğumu belirtmek isterim. Davetiniz için çok teşekkür ederim ve bu hikayeyi olabilecek en iyi şekle getirebilmek için verdiğiniz onca emek, öneri ve yaptığınız düzeltmeler için de ayrıca teşekkür ederim. Sizinle, Montlake ve AOS'la birlikte çalışabildiğim için müteşekkirim. Tüm ekibe (Anh Schluep, Kjersti Egerdahl, Cheryl Weisman, Angela Elson, Stef Sloma, Kris Beecroft), bana ve kitaplarıma kattıklarınız için teşekkürler.

Sarah Younger'a da bunu mümkün kıldığı için teşekkür etmek isterim. Sana birçok yönden minnettarım ve ekibimde olduğun için teşekkürler.

Tüm yanlışlarımı ve devamlılık hatalarımı bulan ve beni nazikçe doğru şekilde yönlendiren redaktörlere ve son okumacılara teşekkür ederim. Bu inanılmaz kitap kapağı için de Caroline Teagle Johnson'a tekrar teşekkür ederim.

İşte size bir #BenSoloDahaİyisiniHakediyor #ReyeRuhEşiniVer hatırlatması daha.

Çocuklarıma, geleceğin bize getirecekleri ve şu anda yürüdüğümüz yol için çok heyecanlıyım. Sizi seviyorum.

Ve Kevin'a, prensim olduğun için teşekkür ederim.

